Eisenhower — Haydi yoldaş, ya sağa, ya sola!..

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

LOEWE OPTA

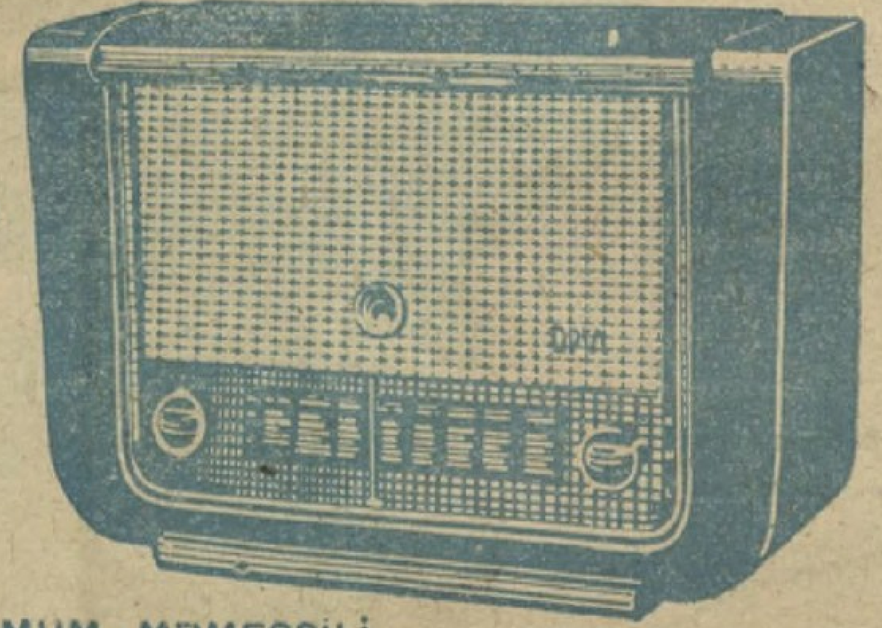
Aydabir Mecmuasının tertip ettiği piyangoda radyomuzu kazanan talihli : **Bn. Hilkat Ataker,** Devlet Demiryolları Hereke İstasyon Şefinin kızı

İstasyon bulmayı kolaylaştıran SİHİRLİ GÖZ lâmbası sayesinde kısa dalga alış kabiliyeti eşsiz olan bu fevkalâde zarif ve elle cilâlanmış ceviz mobilyalı
Hârika Alman Radyolarını
Görünüz ve Dinleyiniz.

MODERN Reklâm

SONAT Modeli :

5 Lâmba, 4 dalga

TÜRKİYE UMUM MÜMESSİLİ :

AYKUT KOMANDİT ŞİRKETİ

Galata, Bankalar Caddesi, 59 - Telefon : 41378

Ciltlerimiz

VE

Cilt kapaklarımız hazırlanmıştır

Akbaba, birinci cilt 10 lira.

Bir yıl abone olanlara 5 lira. Kapaklar 250 kuruş

000182

Akbaba

Sayı : 36 — Cilt : 2 — 20 KASIM 1952 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Öküzün son günleri!

Anadoluda öküz son günlerini yaşıyor. Öküz ve kara saban. Yirminci asır, tam elli sene sonra, Ortaçağ devri yaşayan Anadolumuza bir traktör baskını halinde girmeğe başladı. Yüzlerce yıl danberi toprağını öküzle süren köylü, traktöre kavuşunca, şaşırmadı değil: Onunla yalnız çift sürmüyor, üstüne çoluk çocuğu bindirip geziyor, kasabaya, yaylâya, düğüne gidiyor; hattâ öteki traktörlerle yarışa bile giriyor.

Fakat yüzlerce yıldanberi, gece gündüz beraber yaşadığı öküzünün huyunu bilen köylü, henüz traktörün ne tabiatta bir mahlûk olduğunu iyice öğrenemedi. Onu da öküz gibi sabırlı, dayanıklı, her cefaya katlanan bir mahlûk sanıyor. Dikkatli bir bakıma muhtaç olduğunu bilmiyor. Öküz gibi onu da kıyasıya, kullanıyor. Orası burası bozulunca, yedek parça ve tamir atölyesi bulamayınca şaşırıyor. Toprağı delik deşik eden bu makine canavarın birdenbire hareketsiz, faydasız bir demir yığını haline geldiğini görünce, telâşa düşüyor. Hakkı da var. Bir traktör almak öküz almak kadar kolay değil.

Hükûmet onun imdadına koşmak için seyyar tamir ekipleri, yedek parçaları gönderiyor, kurslar açıyor. Fakat ne yapsa az. Çünkü Anadolunun gördüğü hakikî inkılâp öküzden traktöre bu geçiştir. Her inkılâp gibi buna da alışmak zor: Bilgi lâzım, para lâzım, âlet lâzım, uzman lâzım. Ve her inkılâp gibi bu da, bir çok sarsıntılara sebep oluyor. Eskiden Anadoluda öküz mezarlıkları yoktu, şimdi yer yer traktör mezarlıkları peyda oldu.

Traktörleri bozulan köylüler ve çiftçiler arasında öküzü hasretle ananlar olsa gerek: «Ah, sevgili öküzüm, neredesin? Sen az gider uz gider, dere tepe düz giderdin emme, dayanırdın. İkide bir bozulmazdın. Ayağının birini çıkarıp yerine başka bir ayak, gözünün birini çıkarıp yerine başka bir göz takmağa lüzum yoktu. Çok yaşar ve sağlam yaşardın.. Neredesin benim aslan yârim?»

Fakat, giden gelmez. Öküz tarihe karışıyor. Traktörün huyunu öğrenmeğe ve onu kullanmasını bilmeğe mecburuz. Bu da er geç olacak, Atalarımız «Öküz öldü, ortaklık ayrıldı» derler. Bizim de - inşallah pek yakında - Ortaçağla ve gerilikle ortaklığımızdan eser kalmıyacak!.

Yusuf Ziya ORTAÇ

LONDRA SAFASI!

Bizim siyasî seyahatler, yavaş yavaş Karagözün Yalova sefasına dönüyor: Muhalifi, muvafığı, giden gidene!..

Eh, hakları da var: Şu fâni dün yada hazır fırsat ele geçmişken istifade etmemek, hani pek bönlük olur.

Şimdi de, gazetelerde okuduğumuza göre, Londraya yol görünmüş...

Oooh, güle güle gitsinler, güle güle gelsinler.

Hani, bu seyahat listelerinden birine girecek kadar açıkgözlük edemeyenleri, ben olsam, 954 te seçim listesine de sokmam!.

ŞEHZADE

Akşam gazetesinde havadis kılığına girmiş bir ilân gördük: Üstad Münir Nureddin, Saray sinemasında bir konser verecekmiş.

Doğrusu, konser yerini iyi seçmişler: Öyle bir sanat şehzadesine Saray sineması lâyıktır elbet!.

— İşte kahraman ecdadım: Baştaki büyük babamın babası: Plevne muhasarasında nam vermiş... Öbürü büyük babam: Dömeke muharebesinde şehit düşmüş... Beriki babam: Hem çanakkalede, hem Sakaryada yaralanmış... Bu da ağabeyim: Daha geçen hafta Galatasaraya bir gol attı!...

000183

Ulus Gazetesinden :

[Tabanca idhali yasak edildi.]

Akbaba :

İthalin yasak edilmesi kâfi değil; ihracına başlanması da lâzım.

★

Ulus Gazetesinden :

[Beyaz kadın ticareti yapan Lûtfi, Samsundan bir kız kaçırdı.]

Akbaba :

Maşallah, Samsunda ticaret hayatı günden güne genişliyor: Kara taassup ticareti mi dersiniz? Beyaz kadın ticareti mi dersiniz? Hepsi var.

Güzel Samsun!.. Atatürk, Anadoluya ilk adımı senin tarih olan topraklarında atmıştı, değil mi?

★

Dünya Gazetesinden:

[Diyanet İşlerinde kanlı bir vak'a...]

Akbaba :

Allah için yakıştı doğrusu... Tevfik Fikret bile:

Din şehit ister âsuman kurban,
Her zaman, her tarafta kan,
kan, kan!

Dememiş miydi?..

★

Son Posta Gazetesinden :

[Sarıyerde bir erkek cesedi bulundu...]

Akbaba :

İstanbul Emniyet müdürlüğünün yerinde ben olsam: «Hah, işte yakaladık: Şu meşhur Sarıyer kaatili, bu meçhul Sarıyer maktulüdür!» der, bir taşla iki kuş vururdum.

★

Akşam Gazetesinden :

[Ankaradan şakalar: Bir utanmaz adam!]

Akbaba :

Eğer sahiden bir tane ise, öp de başına koy... Bizim Beyoğlunda, adım başında on tane var!

★

Yeni Sabah Gazetesinden:

[Ankarada bir otobüs, kunduracı dükkânına girdi...]

Akbaba :

Fena mı?.. Müşteriyi toptan getirmiş!.

★

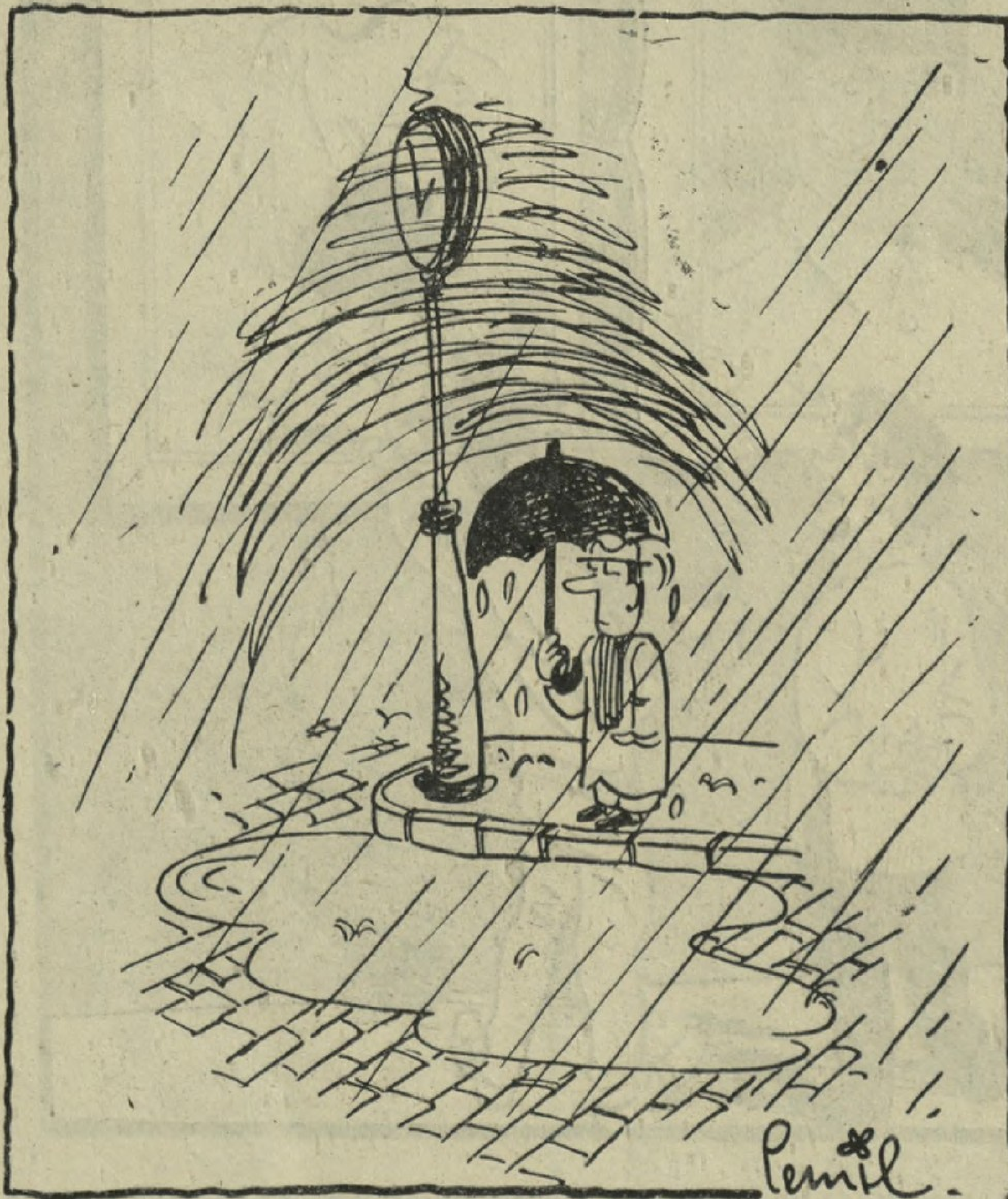
Akşam Gazetesinden :

[1574 de tahta geçen Üçüncü Muradın, ilk iş olarak beş kardeşini kıtır kıtır kestirdiğini...]

Akbaba :

Hay Allah razı olsun, muharrir arkadaş! İyi ki, şu tarihî cinayeti, kıtırdısına varıncıya kadar yazdın da, içimiz rahat etti. Yoksa, gazetelerdeki cinayetleri okudukça: «Eyvah, memlekette asayiş kalmadı» diye birbirimize giriyorduk!

Makasçı

KARA SULARIMIZ!...

— İstanbulun tepelerini ağaçlandıracaklarmış...
— Oooh, odun kesmek için artık ormanlara gitmiyeceğiz, desene!.

Dünyanın Gözü Kulağı

İçki Sevenler Derneği

Müzmin Yeşilaycı Valimiz (Fitne Fücura göre: güzel gözlü valimiz), demokratik gelişmenin en nefis bir örneğini vermiş olmak üzere İçkiseverler derneği mümessillerini kabul buyurup dertlerini dinlediler. İçkisevenler derneği mümessilleri arasında, başta üstat Çallı İbrahim, olmak üzere kimler yoktu, kimler... Vilâyetin salonu, önü, arkası ve altı ve üstü hep insanla dolmuştu. Hattâ bir aralık Küçük, izinsiz miting var zannederek seryaveri Nabi Up'la malûmat istemişti. Neyse, mümessiller huzura kabul edildiler. Valimiz; kısaca dedi ki:

— Hoş geldiniz aziz hemşehrilerim. İçinizde cidden saydığım, hürmet ettiğim insanlar bulunmasını esefle karşılıyorum. Çünkü siz içkicisiniz, bense Yeşilaycıyım. Bizlerin prensiplerde anlaşmamız kaabil değildir. Lâkin bu şehrin bir valisi, bir belediye başkanı olmak sıfatiyle sizin dertleriniz benim de derdimdir. Nitekim söyliyeceğinizi de biliyorum. Sarhoşları kusturup - miydelerine ekmek parası pahasına doldurdukları - içkileri boşaltmamamızı istiyeceksiniz.
Verdikleri paralara yazık oluyormuş. Mademki paralarına bu kadar acıyorlar, içkiye vermesinler. Sarhoş bir vatandaş bizim nazarımızda bir hastadır. Şefkat elimizi uzatıp onu tedavi etmek boynumuzun borcudur. Vatan ve memleket vazifesidir. Bilirsiniz ki sarhoşluk tedavisinde ilk safha içerdekileri dışarı atmaktır. Biz de böyle yapıyoruz. Beni hatırlamak nezaketini gösteren siz hemşehrilerime teşekkürü bir borç bilirim. Getirin makası, hiç olmazsa aranızdan birinin sakalını keseyim. Orhan, bizim iki numaralı yaver bütün tenbihlerime rağmen burada kâfi kordele bulundurmuyor. Hepinize güle güle aziz hemşehrilerim.

□

Sözlü Soru

Erzincan milletvegkili Cemal Gönenç, Meclis koridorunda, Trabzon milletvekili Cemal Eyyüboğlu'na:

— Asayiş hakkında, Dış işleri Bakanından bir sözlü sorum var, dedi.

Eyyüboğlu, gözlüklerinin arkasından hayretle baktı:

— Dış İşleri Bakanından mı?.. Ne münasebet?.

Cemal Gönenç, küçük vücudunun üstündeki büyük başı mânalı mânalı sallıyarak cevap verdi:

— Geçenlerde Samsun yolunda bir Amerikan soyuldu ya!...

000184

Opera

Füruzan Tekil, bir gece Zeki Rıza Sporel'e:

— İki biletim var, dedi, yemek ten sonra benimle Operaya gelir misin?

Zeki Rıza yüzünü buruştudu:

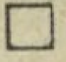
— Hayır, gelmem...

— Niçin?

— Çok horlarım ben...

— Anlamadım.

— Anlamıyacak bir şey yok: Çok horlarım ben... Sonra, öbür uyuyan seyirciler rahatsız olur!.

Anlamaz ki...

Vasfi Rıza, kendi aleyhinde yazmış olan bir münekkide veriştiyordu. Necmi Rıza :

— Ne diye tatlı canını üzüyorsun ağabey? dedi.

— Yazıyı oku da, anlarsın. Öyle veriştirmiş ki kerata...

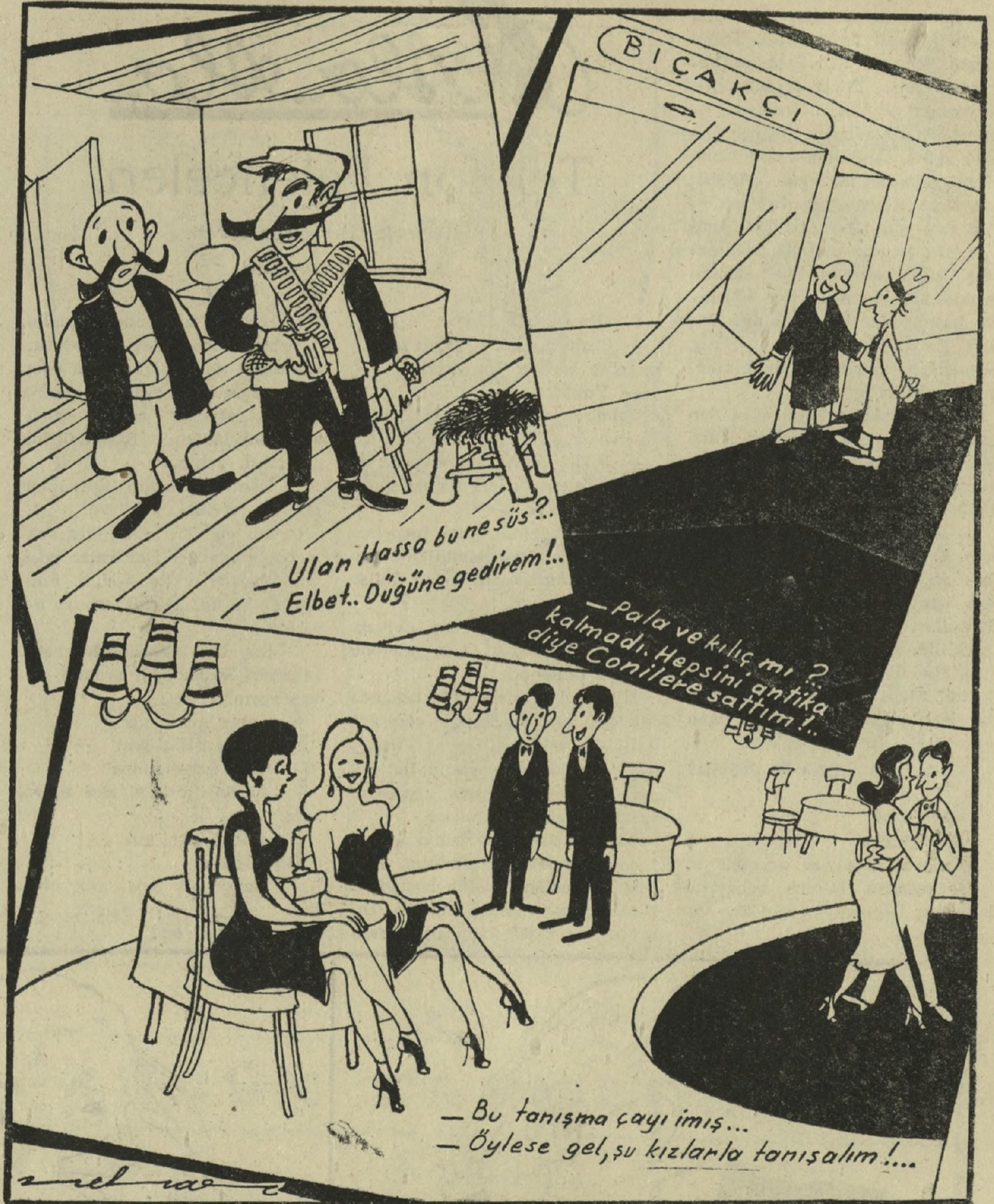
— Sen bakma ona ağabey. Za ten anlamaz tiyatrodan o herif. Başka münekkitlerin fikirlerini yazmıştır, merak etme!...

Kibarlarımız

Yeni zenginlerden biri, karısiyle yedek otomobil parçaları satan bir mağazanın vitrini önünde dur muşlardı. Kadın, bunların ne işe yaradıklarını sordu. Yeni zengin, gururlu bir tavırla karısına izahat verdi:

— Bunlar, otomobil parçalarıdır. Bütün bir otomobil almıya kudreti olmayan fakirler, birer birer bu parçalardan satın alıp otomobil yaparlarmış!,..

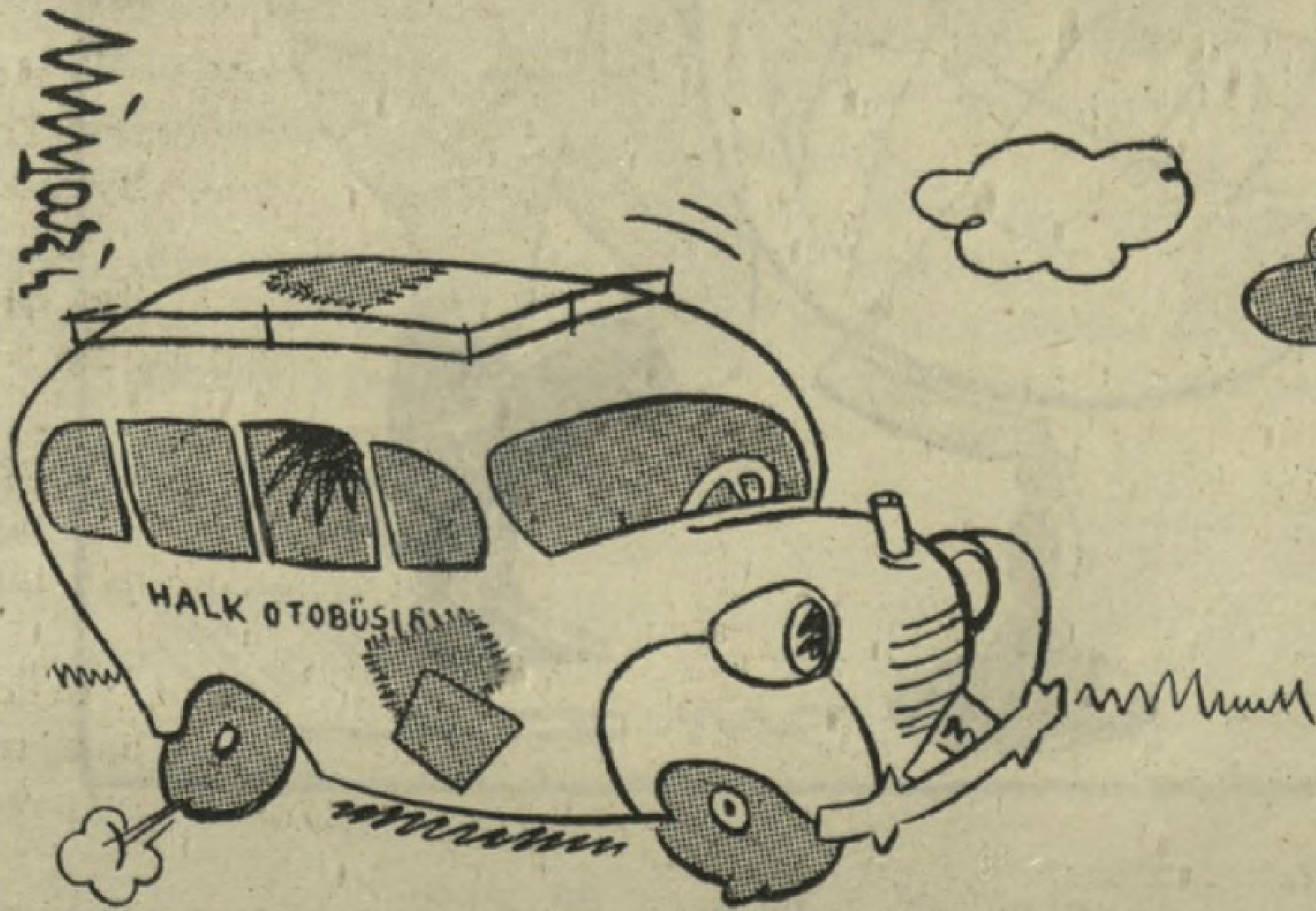
TAKDİM!

Ediplerimizden Abdülhak Şinasi Hisar, dalgınlığı ve unutkanlığı ile meşhurdu. En yakın dostlarının adlarını bile unuttuğu çok olmuştu. Bir gün büyük lokantaların birine yemek yemeğe girdi. Elindeki gazeteyi okumaya daldı. Bir aralık başını kaldırdı, tepesinde bir adamın durduğunu görünce, ayağa kalktı, hararetle elini sıkarak kendisine yabancı gelmiyen bu zatın adını hatırlamıya çalıştı. Bir türlü aklına gelmiyordu. Nihayet bütün cesaretini topladı:

— Affedersiniz, dedi, ismiâlinizi hatırlıyamadım.

Adam, hürmetle eğilerek, kendisini takdim etti:

— Bendeniz garsonum beyefendi!..

Otobüs .... Seferleri!..

000185

Alo..Alo..

Telefon Eğlenceleri!

— Eksiksiz, fazlasız aynen vâkidir —

Yazan : **SERVER BEDİ**

Maçkada otururum. Evimden, oranın meşhur kasabı Abdullaha telefon etmek lâzım geldi. Numarasını bulmak için rehbere bakacak oldum. Fakat soyadını bilmiyordum. Rehberin sonunda, abonelerin soyadlarını gösterir listeyi açtım. Abdullah «Abdülâzim Kent» adından başlayıp «Abdullah Ziya Kozanoğlu» da sona eren tam elli tane Abdullah ismi var. Hiç birinin mesleği yazılmamış. Bunlardan hangisi «Kasap Ablullah»? Anlamak için ellisine de teker teker telefon etmek lâzım. En az bir saatlik iş. Sürat için icat edilen telefonun hikmeti vücudü kalmıyor.

Ne yaparsınız? Tabii «01» den soracaksınız. Orası mutlaka bilir. Elinde elbette meslek ve semt sırasına göre de abonelerin alfabetik cetvelleri vardır.

— Alo!.. Efendim, Maçkada kasap Abdullahın telefon numarasını arıyorum. Soyadını bilmediğim için rehberde bulamadım.. Soyadları listesinde de elli tane Abdullah var. Meslekleri yazılmamış. Hangisi kasaptır ben ne bileyim? Hepsine ayrı ayrı sormağa da vaktim yok. Lûfen bana numarasını bulur musunuz?

— Kasap Abdullah mı dediniz?

— Evet.

— Nerede?

— Maçkada.

— Soyadını söyler misiniz?

— Soyadını bilsem rehberde bulurum. Bilmediğim için size soruyorum.

— Biz de bulamayız.

— Sizde meslek ve semt sırasına göre isimler yok mudur?

— Yoktur.

Telefonu kapadım. Misafirlerim vardı. Onlardan biri dedi ki:

— Bizim hemşire o civarda oturur. Telefonla ona bir sorayım.

— Buyurun.

Misafir telefonu açtı, hemşiresini buldu, kasap Abdullahın soy adını ve numarasını sordu. Bulamadı.

Başka bir misafirin de o civarda amcası varmış. O da telefona sarıldı, bulamadı.

Hizmetçiyi, bizim apartımanda telefonu olan başka bir daireye yolladım, onlar da kasap Abdullahın telefon numarasını bir köşeye kaydetmişler ama, aramışlar taramışlar, bulamamışlar.

Artık kasap Abdullahın numarasını bulmaktan ümidimi kestim ve derdimi telefon başmüdürüne açmağa karar verdim. Dirayetli bir zattır, beni anlar, rehberin gelecek baskısında soyadları listesine meslekleri koydurur, istihbarat servisini de ıslah eder, oraya meslek ve semt sıralarına göre de cetveller tanzim ettirir, diye düşündüm. Başmüdürlük santralını açtım.

— Efendim, dedim, lûtfen başmüdürü veriniz.

Cevap yok. Tırr, pırr, gırr, bekle babam bekle. Dakikalar geçiyor. Parazitler de kesildi, ümidim de kesildi. Haydi «02» ye müracaat.

— Efendim, başmüdürlük santralından başmüdürü aradım, cevap vermiyorlar.

Yine tırr, pırr, gırr...

Nazik bir kadın sesi:

— Kimi istiyorsunuz?

— Başmüdür beyi rica ediyorum.

Yine tırr, pırr, gırr...

Biraz sonra:

— Başmüdür bey yok efendim.

— Nerededirler?

— Teknik Üniversiteye gittiler.

— Allah Allah... Ben kime müracaat edeyim? Ne yapayım? Tam kırk dört dakikadanberi telefon başındayım.

— Muavini vereyim size.

— Lûtfen.

Nihayet muavin beyin kalın ve otoriter sesine kavuştum. Ooh... Çok şükür.

— Beyefendi, dedim, Maçkada kasap Abdullahın numarasını rehberde arayacak oldum. Fakat soyadını bilmiyorum. Soyadı listesinde de meslekler yazılı olmadığı için bir sürü Abdullah arasında, hangisinin kasap olduğunu anlıyamadım. İstihbarat da numarayı bulamadı. Bu ne biçim rehberdir, bu ne biçim istihbarat servisidir?

Muavin bey bana ne cevap verse beğenirsiniz? Yüz sene düşünseniz bulamazsınız.

— Kasap Abdullahın numarasını bana söyler misiniz? Demez mi?

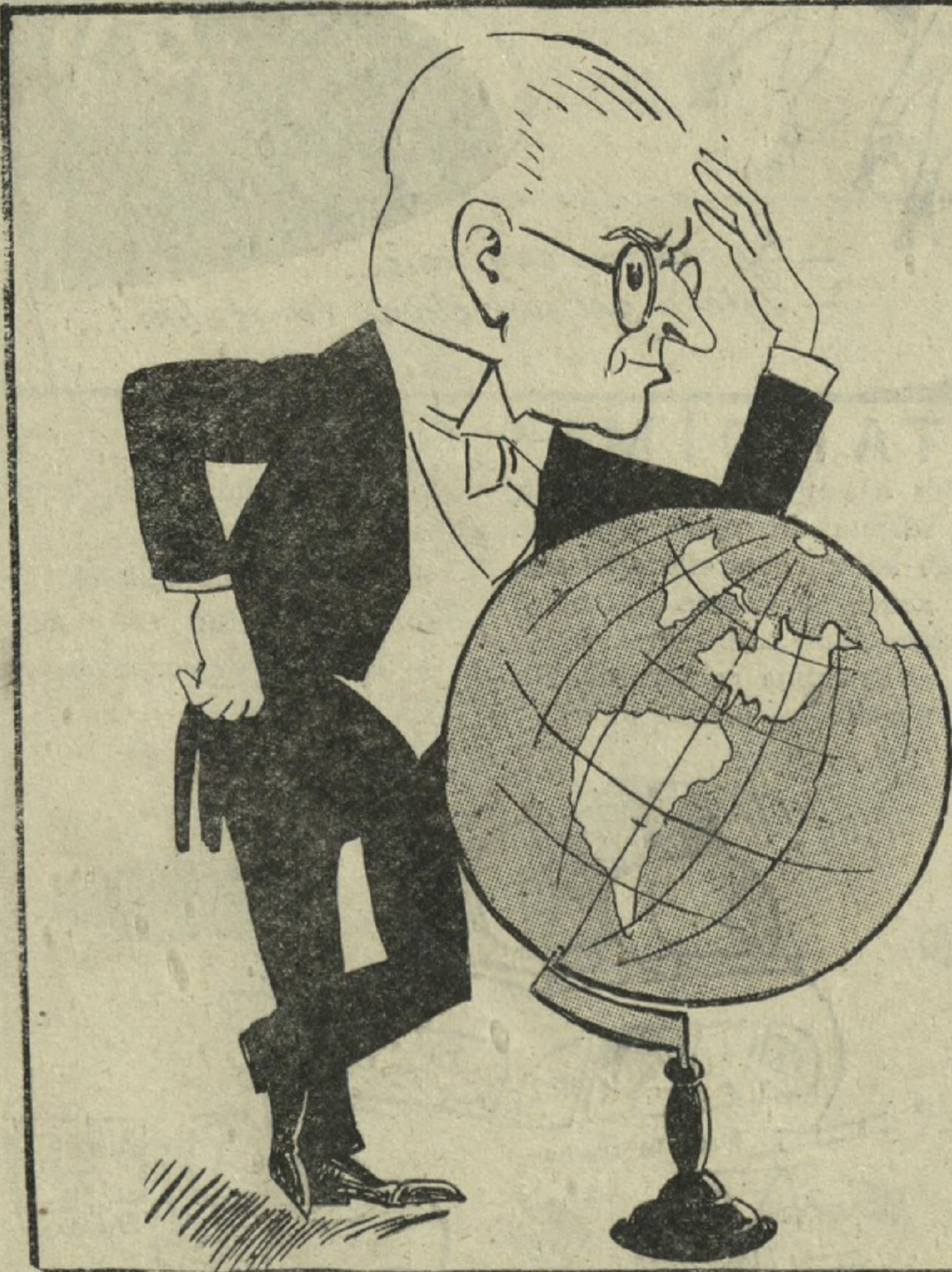
Tepeme kan çıktı.

— Beyefendi! dedim, ben onun numarasını bilsem bir saat telefon başında numarasını arar mıyım?

Muavin bey haykırdı;

— Bağırmayınız, ne bağırıyorsunuz?

— Aman efendim, bağıran sizsiniz, Hele sesinizin perdesini bir indirin de konuşalım. Size diyorum ki, rehberde soyadlarının yanında meslekleri olmadığı için...

AMERİKA SİYASETİ :

Truman — Ne harp, ne sulh...

Eisenhower — Ya harp, ya sulh!...

000186

Korkunç Macera

Bütün aile efradı, heyecan içinde, denizci dedelerinin korkunç hâtıralarını dinliyorlardı:

— En müthiş macerayı, Birinci Dünya harbinde geçirdik. Gemimiz, İngiliz uçaklarının hücumuna uğramıştı. Her tarafa bombalar yağıyordu. Nihayet alevler çinde sulara gömüldü. Zavallı gemicilerden hiç biri kurtulmadı. Çırpına çırpına boğuldular.

Bütün aile efradı, soluk soluğa sordu:

— Ya sen dede?. Sen nasıl kurtuldun?

Kahraman dede, göğsü gururla kabararak beyaz sakalını sıvazladı:

— Ben, dedi, nasılsa talihli çıktım çocuklar, o sefer, iznim vardı, gemide değildim!

— Bağırmayınız diyorum size.

— Birader, evvelâ bağıran sensin. Hangimizin bağırmağa hakkımız var? Ben bağırmayım da kim bağırsın? Hem mesele bağırmak çağırmak değil. Demek istiyorum ki size... Not alın... Rehberde kasap Abdullahın soyadı listesinde mesleği yazılı değil. İstihbarat da...

— E... Efendim, sizi dinliyemem.

Muavin bey küçük bir tereddütten sonra, ihtiyatlı bir sesle ilâve etti:

— Kimsiniz zatıâliniz?

— Ben bir vatandaşım. Aboneyim. Kim olursam olayım. Mesele benim şahsım değil. Niçin soruyorsunuz? Mühim bir adamsam beni dinliyeceksiniz, değilsem «çat» diye telefonu kapatacaksınız, değil mi?

Ben daha evvel davranıp «çat» diye telefonu kapadım.

Tabii kasap Abdullahın numarasını bulamadım, başmüdürü bulamadım, muavin beye dert anlatamadım.

Misafirlerim bana kasap Abdullahın soyadını soran istihbarat servisiyle, hele kasap Abdullahın numarasını soran muavin beyle konuşmama gülmekten katılıyorlardı.

Ben henüz gülmekle ağlamak arasında kararımı verebilmiş değildim. Düşünüyordum: Şu Avrupalılar telefon icat ederler, biz doğru dürüst bir telefon rehberi yapamayız, onlar televizyon icat ederler, biz basit bir istihbarat servisi kuramayız. Bunlara gülünür mü?

Fakat muavin beyin bana kasap Abdullahın numarasını sorduğunu hatırlayınca, kahkahalarımı ben de tutamadım.

Server Bedi

Kaatil — Çok şükür, bizde kabahat yok!...

KÜÇÜK KAHKAHALAR

Alışveriş

Salamon, yandaki odadan gelen ayak seslerile gözünü açtı ve derhal tabancasını alıp dışarı fırladı.

Hırsız, elinde maymuncuk, kasayı açmağa çalışıyordu.

Salamon, müthiş bir sesle haykırdı:

— Eller yukari... yoksam vallahi yakarim!

Hırsız, kurnaz adammış. Tehlikeden kurtulmanın çaresini buldu:

— Elindeki tabancaya beşyüz liram var!

Salamon derhal silâhı uzattı:

— Verdim... sökül paralari!

□

ZAMANLA...

Evliydi. Öyleyken, bir genç kıza deli gibi âşıktı. Kız sordu:

— Peki, bana karşı sevgini anlıyorum. Ama, sonra nasıl gidip de karının yüzüne bakabiliyorsun?

Adamcağız boynunu büktü:

— Bilmem? Besbelli insan zamanla herşeye alışıyor!

KİMİ?

Oğluna hayat dersi veriyordu:

— Unutma, dedi, hayatta kazanmak için mutlaka çalışacaksın?

Oğlan sordu:

— Kimi kandırmaya?

□

VIZ GELİR!

Nişantaşı'nda üç apartıman sahibiydi. Bir katta nasılsa ucuzca bir kira ile oturan aileyi ne yapıp yapıp iki sene mahkemelerde süründürdükten sonra dâvayı kazanmıştı. Hemen telefonu açıp arkadaşlarını davet etti:

— Tahliye kararını aldım, bu akşam Kervansarayda size bin liraya kadar ziyafet çekeceğim..

Arkadaşlarından birinin namusluluğu tuttu:

— Çok masraf değil mi?

Hovarda ev sahibi kahkahayı attı:

— Tasası beni tutacak değil ya... Yeni kiracının hava parasına ilâve ettim bile!

Niyet

Meşhur zenginlerimizden birinin oğlu, baba dostlarından birinin yazıhanesine bir mektup götürmüştü. Ayrılırken, baba dostu, delikanlıya sordu:

— Üniversiteye devam ediyor musunuz?

— Hayır...

— Ticaret hayatına girdiniz demek?

— Hayır...

— E, ne olmak niyetindesiniz öyleyse?..

— Allah kısmet ederse mirasyedi olmak!

□

EMEK

Dünyada rahat kalmadığından bahsediyorlardı. Biri:

— Buna şaşarım, dedi, çünkü gayemiz herkesi rahat ettirmek..

— Ya, diye sordular, ne yapıyorsunuz bunun için?

— Kuştüyü yatak fabrikatörüyüm!

000187

İstanbul Notları

Yazan:

İSTANBULLU

Lodos Balığı

Muhterem okuyucularım,

Bu, size hitabeden bir mektup değildir. Sadece, bu haftaki mevzuumda geçecek bazı tas virler için, önceden özür dilemek istedim. İçinizde Cumhuriyet tiryakileri varsa, Burhan Felek Bey Üstadımızın «Pazar şakaları» ndan böyle şeylere alışkın olmalıdırlar. Binaenaleyh, bendeniz diğer okuyucularımı kasdediyorum.

Efendim, kabahat hiç benim değil! Yani Franguli'yi çok zengin bulup da, şikâyet etmez nasıl olsa diye soymağa kalkanlar kadar dahi suçum yok bu meselede. Allahın işine karışacak değiliz ya hâşâ... Hükümetinkine bile karışamıyoruz da... Değil mi efendim? O gün, İstanbulu bir lodos fırtınası kasdı kavurdu ve kader, fakirinizi de, sağlamlıkları artık çoluk çocuğun dilinde alay mevzuu olan Denizcilik Bankası vapurlarından birinde hâzır ve nâzır bulundurdu. Yoksa, kimin aklına gelir de o havada vapurla Haydarpaşa'ya geçer? Meğer ki bir bakan uğurlamak icabetsin. Tabii o zaman gökten taş yağsa gideceksiniz. Hiç çaresi yok. Aksi halde yerinizden gidersiniz. «Güzel gözlü» valimizden ibret almıyor muyuz? Üstad sade güzel gözlü değildir, aynı zamanda nüfuzu nazar sahibidir de... Güvendiği adamlardan birine işten el çektirileceği, yahut, son Şehir Tiyatroları müdürü Orhan Hançerlioğlu misalindeki gibi, yer değiştirileceği zaman, hâdiseyi uzaktan görerek derhal seyahatte bulunur, olur biter...

Neyse, maksadım, pek sevdiğim üstadın yakasına sarılmak değil de, o gün nasıl bir tesadüf le vapurda bulunduğumu anlatmaktı... Bir gaflet ettik, havaya, denize bakmadan girdik vapura... Mubarek, beni bekliyormuş sanki. Bari her zaman vaktinde kalksa... Girer girmez palamarı çözdü. Bir de kalabalık ki, sormayın. Mâhaşerallah... Nuhun gemisi, sanki. İçinde her cinsten, her ırktan, yetmiş iki buçuk milletten insan var. Meğer o saate kadar hiç gemi kalkmamışmış.

Üstüste yığılan yolcular arasından sıyrılarak bir sıra ehalinin arasında kaidemin bir kenarını iliştirecek yer bulabildim. Karşımda çocuklu bir aile var. Sağımda bir ihtiyar, solumda oyalı boyalı, körpe bir kız, ama naylonlardan. Sıkı mı sıkı.

Daha Sarayburnu'nu dönmeden, sefine yalpalamağa, derken sallanmağa, nihayet çalkalanmağa başladı. Karşıdaki hatunun birdenbire rengi uçtu:

— Aman, dedi, sakın hava lodos olmasın?

Yanımdaki ihtiyar lâfa karıştı, daha doğrusu cevap verdi:

— Hayır hanım, merak etme, bu Keşişlemedir, lodos değil...

— Ha... o başka... Yoksa lodos olsa, bir dakika duramam, ortalığı kirletirim, yüzünüze güller, bana pek dokunur. Rahmetli babam, benim yüzümden İstanbul'da iki apartıman aldı ya zaten... Bugün kayınvaldeyi ziyarete gidiyoruz da, onun için bunca zahmetlere katlanıyoruz. Bir de gelinlerin aleyhinde atıp

tutarlar kaynanalar. Bana baksanıza bir kere... Lodos demiyorum, poyraz demiyorum, kaynanamı ziyarete koşuyorum işte. Daha ne yapayım?.

İhtiyar gene sordu:

— Kayınvalde Haydarpaşa'da mı oturuyor?

— Hayır, Karacaahmette... Allah gecinden versin, sizin yaşınızdaydı... İki sene evvel, sizlere ömür, dünyasını değiştirdi...

İhtiyar adam, dayanamadı:

— Tevekkeli bu zahmetlere katlanmıyormuşsunuz hanım, kim olsa koşar böyle ziyarete...

— Aaaa, o nasıl lâkırdı öyle? Bir de koskoca adam olacaksınız...

— Evet, daha olamadık, olacağız inşallah...

— Öyle ya... şu söylediğinize bakın bir kere... (Çocuğuna) Dursana Şelma, ne yatıyorsun kucağıma?

— Anne karnım ağrıyor...

— Ne yapayım ağrıyorsa? Babana sor, çaresini bulsun...

Derken peder bey, hanımdaki haşmete nazaran hayli sünepe, ağzını açtı:

— Sık dişini kızım, karın ağrısının tek çaresi dişini sıkmaktır...

— Baba, sıkıyorum ama, dönüyor...

— Ne dönüyor kızım?

— Başım dönüyor...

Anası derhal sözü aldı:

— Ah, sorma evlâdım, benim de başımda o dert...

— Kim, babam mı?

— Canım, babanı da nereden çıkardın şimdi?

— Sen söylersin ya anne, her zaman, başımın derdi herif diye...

Gülüşmeler. Kadın devamda:

— O değil, baş dönmesi... Doktor var ya, hani bizim ikinci apartımanın birinci katının üçüncü dairesinin dördüncü odasını muayenehane diye kiraladı da, hani dört aydır kira vermiyor... İşte geçen günü, kirayı sormak için gittimdi. Beni karanlık odaya aldı, tansiyonuma baktı. Düşükmüş meğer...

Yanımdaki oyalı boyalı körpe kız, ilgilenmişti bu mevzua:

— Tansiyon muayenesi karanlık odada mı yapılıyormuş? Sakın bu tarikat muayenesi olmasın?

— Yooo... Neden sordunuz? Tarikatten misiniz siz?

— Evet. Bektaşiyim!

Yanımdaki ihtiyar eğilip eğilip genç kızın yüzüne bakıyordu. Dayanamadı:

— Allah Allah, dedi, ne günlere kaldık yahu. Sizin ne işiniz var Bektaşilikle?

— Bizim yok, işi yapan zaten şeyh...

— Ya... Kim bu şeyh?

— Vallahi öyle dediler. Adını bilmiyorum. Beni bir arkadaş götürdü. Âyin yapıyormuş. Mısırlı mı imiş ne? Karanlıkta yüzünü görmedim ki...

Gülüşmeler. Aldı kadın:

— Kızım, gittiğin yeri hatırlıyor musun?

— A, tabii. İsterseniz sizi de götüreyim. Eşiniz müsaade ederse...

— O neye iyi?

— Evli kadınlar için kocasından bir izin kâğıdı istiyorlarmış da. Arkadaşım söyledi...

İhtiyar gene söze karıştı:

— Desene göz göre göre...

— Hayıır, herşey karanlıkta olup bitiyor. Sinemadaki gibi. Ama, insanın içi bir tuhaf oluyor. Ne de olsa misteriyö birşey...

Bu sırada biletçi, güçbelâ gelebildi. İlk işi, yanımdaki kızın kucağına oturmak oldu:

— Affedersiniz madmazel, dedi, malûm ya, dalga...

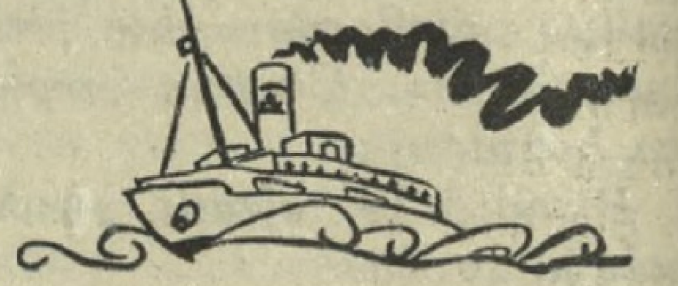
— Yok, estağfurullah... Ne yapalım, dalga tabii...

Herkeste bir tebessüm. Herkes koro halinde kelimeyi tekrarladı:

— Tabii, dalga...

Çocuklu kadın, galiba deminki Bektaşilik hikâyesiyle meşguldü ki, neden sonra sordu:

— Ne dalgası bu?

— Lodos dalgası bayan...

— Ya... Hani Keşişlemeydi ayol? Biletçi, hu, Allasen doğru söyle, lodos mu bu, Keşişleme mi?

— Hanım, evvelâ biletleri görelim...

— İşte iki tane... Bu benimki, bu da beyinki...

— Küçük sizin mi?

— Evet, ama kendiniz de söylediniz ya, o küçük daha...

Biletçi geçti. Lâkin küçük sesini yükseltti bu sefer:

— Anne, al şu pasomu, çantana koy, cebimden düşecek!...

Vapur, o sırada şiddetli bir dalga yediği için, çocuğun bu zımni itirafı tam mânasiyle gürültüye geldi. Yanımdaki körpe kız, zikreder gibi, dalgaya uyarak bir sağa yaslanıyordu, bir sola. Bana yaslandıkça, aksi istikamete yatmam lâzım geldiği halde ben elimde olmadan ondan tarafa meylediyordum. Böylece, benim tarafta daha uzun kalıyordu. Nihayet birbirimize dayanarak işi hallettik. Bu kelimelerin insanlara nekadar tesiri olduğunu o gün bir kere daha anladım. Karşımdaki kadın, lodos lâfını duyduktan sonra limon kesilip yerinden fırlamaz mı... Kendini dışarıya attı mı, göremedim. Zira, deniz bir yandan, genç kızın sıcaklığı öbür yandan, tam bir lodos balığına dönmüştüm. Haydarpaşa'ya geldiğimiz sırada herkes birbirinin kucağından kalkarak üstüne başına çekidüzen vermeğe uğraşıyordu.

Yalnız, sağımdaki ihtiyar yerinden kımıldamadı. Boş bulundum:

— Siz kalkmıyor musunuz? diye sordum. Mahçup bir tavırla başını önüne eğdi:

— Herkes çıktıktan sonra, evlât... dedi.

Yerimden fırlar fırlamaz, soluğu iskelede aldım. Daha fazla oturursam, sarsıntıya uğramış kabine üyelerine döneceğim mu hakkaktı!...

000188

Hikâye

Bir yerine üç!

Behire evine dönmek için geç kalmıştı. Yeni tanıştığı bir genç ile beraber Adaya gitmişler, gezerken vaktin ilerlediğini hesap edememişler, ilk vapuru kaçırmışlardı.

Şişlideki evine geldiği zaman kocasını kavgaya hazır, hiddetli bir halde buldu. Nihat kızgınlıkla sordu:

— Nerede idin?

Behire hazır yalanlardan birini sarfetti:

— Evvelâ iskarpin ısmarlamak için Ahmede uğradım. Sonra Süheylânın düğünü için Mahire gittim, bir tuvalet ısmarladım.

Nihat, aynı çehre ile, Behireye:

— Bu akşam klübe gideceğim, fakat yarın sabah erkenden o söylediğin yerlere uğrıyacağım, eğer yalan atmışsan sana gösteririm! diye tehdit etti ve kapıyı şiddetle vurarak çıktı...

Behire perişan bir halde idi. Nihat, yarın kendisini mutlak öldürürdü. Şimdi ne yapacaktı? Hemen hatırına bir şey geldi. Pelerinini omuzuna alarak sokağa fırladı. İskarpin ısmarladığını söylediği Ahmedin imalâthanesine koştu. Bütün işçiler gitmiş, yalnız Ahmet kalmıştı. Ahmet bu kibar müşterisini nezaketle karşıladı. Behire mukaddemeye lüzum görmeden:

— Yarın zevcim buraya gelecek, bugün benim size uğrayıp uğramadığımı tahkik edecek, rica ederim, kendisnie geldiğimi söyleyiniz! dedi.

Ahmet, çapkın ve yakışıklı bir gençti.

— Peki, dedi, fakat bir şartla...

— Şartınızı söyleyiniz!

— Yarım saat kadar yukarıya teşrif ederseniz anlarsınız...

Behire yukarıda yarım saat kaldı ve Ahmedi kandırmaktan memnun, lâkin yorgun bir halde dışarıya çıktı. Oradan Mahirin mağazasına girdi. Bütün kepenkler kapanmış, yalnız aralık bir kapı kalmıştı.

İçeride Mahiri yalnız buldu ve demin Ahmede ettiği ricayı buna da tekrarladı. Ah bu erkekler! Mahir de Behireye aynı şartı teklif etmesin mi!... Behire, kocasının kocaman bir silâhla yarın üstüne yürüyeceğini hayâl edince buna da muvafakat mecburiyetinde kaldı ve kendisini Mahirin kollarına teslim etti.

Mahirden ayrıldığı zaman fevkalâde bitap idi. Eve döndüğü vakit tehlikenin önünü aldığından müsterih, yatağa uzandı ve uyudu.

Ertesi sabah kendisi uyanmadan kocası giyinmiş, gitmşiti.

Akşam üstü Behire, kocasını dört gözle bekledi. Onu sakin görünce sordu:

— Nasıl, uğrıyacağın yerlere gittin mi?

Nihat, hayretle zevcesinin yüzüne baktı:

— Neresini soruyorsun?

— Neresi olacak, dün benim uğradığım yerlerden şüphe etmiştin de soracaktın!...

Nihat bu söze karşı kahkahalarla güldü:

— Haydi canım sen de! dedi, ben onu sana şakadan söyledim. Yoksa ben senin ne temiz, ne vefalı olduğunu bilmez miyim?

Şeytan

— Ulan açıkgöz, yine kör dilenci rolüne mi çıktın?..

Akbabanın lûgati

Kaynana = Evlilerin ceza kanunu...

Hayat = Uzadıkça kısalan şey!...

Tahsil = Hayatı kazanmak için lâzım gelen bilgilerden başka şeyler öğrenmek.

Arkadaşlar = Gayelerin birleştirdiği, menfaatlerin ayırdığı kimseler...

Esnemek = Bir kocanın, karısının yanında ağzını açmak için bulduğu yegâne fırsat!

Teşbihli Dâva

Vaktiyle bir köyde, ağa, imam ve muhtardan kurulmuş bir mahkeme varmış. Haftada iki defa toplanan mahkemede köylülerin şikâyet ve dâvaları görülürmüş. Günün birinde orta yaşlı bir köylü kadının ağılından merkebi belli bir kimse tarafından çalınmış. Kadın hemen soluğu mahkemede almış. Ağa, hâdiseyi anlatmasını söyleyinee, köylü kadın, mahkeme heyetini süzdükten sonra, sol tarafında duran imamı göstererek;

— Ağam! demiş.. Teke, tıpkı sol tarafınızda oturan, sağ olsun, şu adam gibi eşeğin solunda duruyordu.

Bunu duyan imamın yüzü kızarmış, kaşları çatılmış, fakat ağzını açıp bir şey söyliyememiş.

Kadın, bu sefer sağ tarafta oturan muhtarı göstererek sözüne devam etmiş:

— Benim geçende, eşeğin sağında, tıpkı şu Allah ömrünü arttırsın adamcağız gibi duruyordu..

Ağa, hemen sözünü kesmiş:

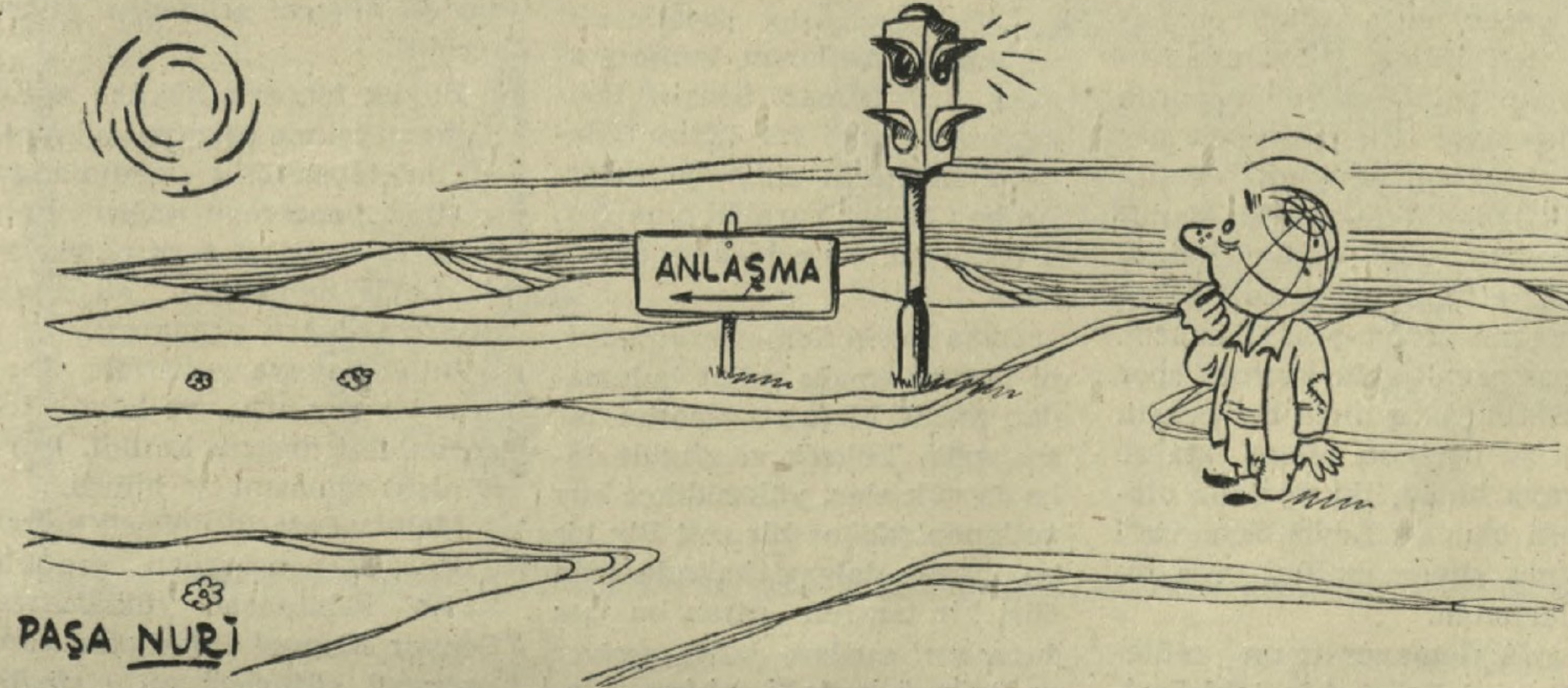
— Mahkeme, merkebini çalan hırsıza altı ay hapis cezası verdi.

Köylü kadın hayretle sormuş:

— Aman ağam, daha eşeğin nerede durduğunu sormadınız..

Ağa, pişkin bir tavırla şu karşılığı vermiş:

— Lüzum yok, lüzum yok.. Mahkeme, bunu biliyor gayrı!

Dünya — Şu kırmızı ışık da bir türlü sönmedi!...

000189

Maçkada bir serenad!

Büyük İspanyol tenoru Senyor Manuel Podriguez artık pek genç sayılmazdı. Güzel başını kaplıyan zift gibi smisiyah saçların arasında, hiç bir tarak siyasetinin gizliyemediği açıklıklar peyda olmuştu. Buna rağmen Senyor Podriguez'in gönlü her dem tazeydi.

Güzel bir sonbahar akşamı büyük tenoru Maçka'daki Malûm Palas'ın en şahane dairesinde genç ve dilber bayan Leylâ Semaver'in küçük, güzel elini öper ve derin bir teessür içinde genç hanıma veda ederken görüyoruz.

Ankara vapurunda tanışmışlardı... Leylâ Semaver ile Senyor Podriguez. Leylâ kış alışverişi için şöyle Avrupaya kadar bir uzanıvermişti ve oradan dönüyordu. Büyük tenor ise, Avrupayı birbirine katan turnesinin sonunda, konservatuarın davetlisi olarak Türkiyeye geliyordu.

Birbirleriyle derhal alâkadar olacakları tabiiydi. Leylâ Semaver Türkiye sosyetesinin en ileri gelen ailelerinden biri olması hasebiyle musiki ile alâkadar olmayı bir vazife bilir ve her konsere ayrı bir kürkle giderdi. Senyor Podriguez de zamanın en büyük tenoru olduğuna göre... Sonra saçları hafifçe dökülmeğe başlamış diye onu pek hor görmemeli. O iri, ışıklı siyah gözler bakmasını... ve kadınların kalplerini eritmesini pek iyi bilirdi!... Onun için Leylâ Semaver'in tenor ile alâkadar olması tabiiydi.

Ona bakarsanız Senyor Podriguez'in Leylâ Semaver ile alâkadar olması çok daha tabiiydi. Zira Leylâ Semaver pek lâtif, pek dilber, pek şahâne bir genç hanımdı. Nokta.

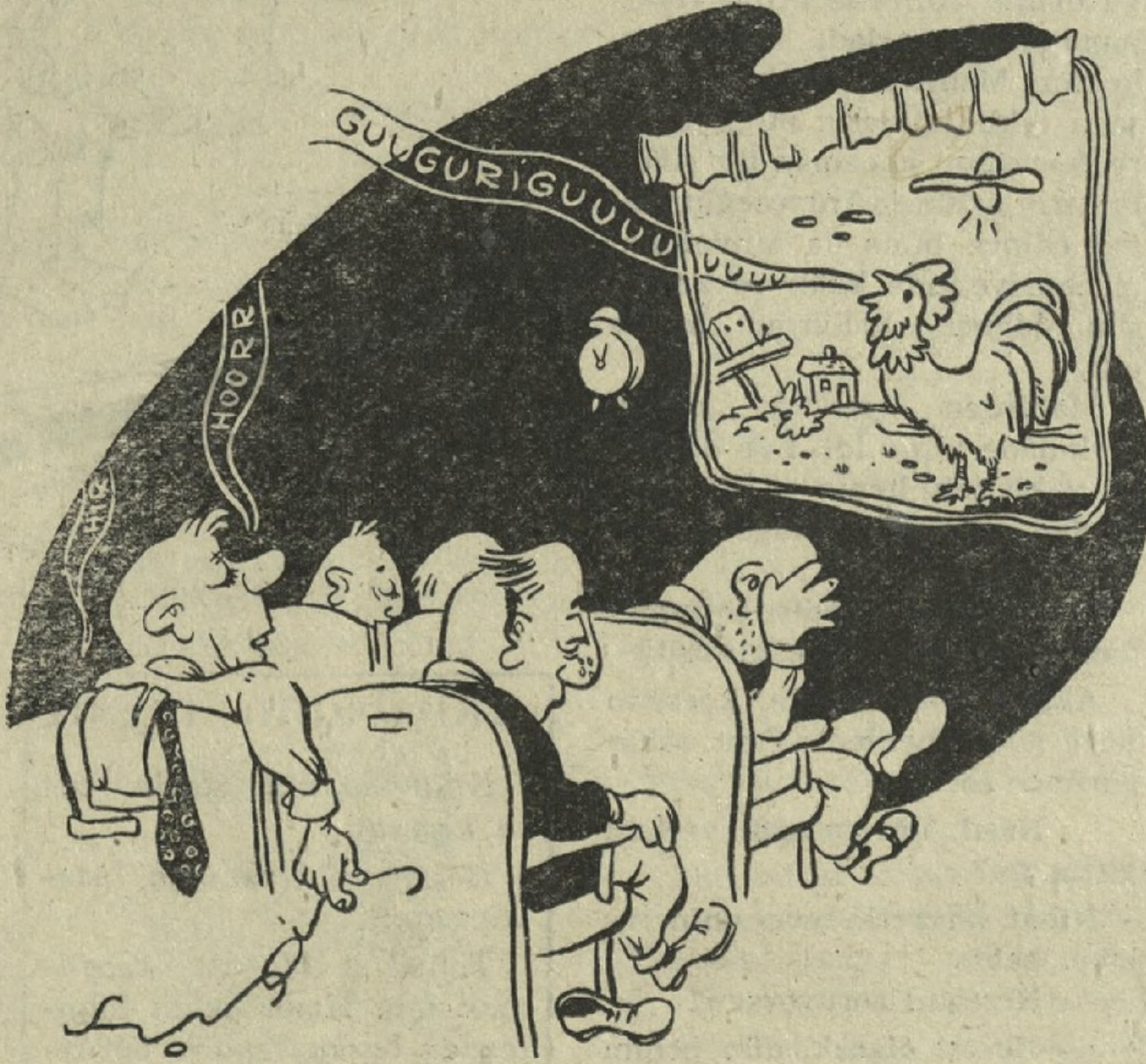
İşte böylece bir sonbahar akşamı Senyor Podriguez'in Leylâ'ya veda ettiğini görüyoruz. Uzun süren ziyareti tenorun hayatının en zevkli saatleri arasına katılmıştır. Bu ziyaret belki Leylâ için de zevkli olmuştur... Kimbilir? Zira o tatlı sesin:

— Pazartesi gecesini iple çekiyorum Senyor, dediğini duyuyoruz. Sizi burada, İstanbulda dinlemek bilseniz benim için ne büyük bir zevk olacak! Biz Türkler musikiden anlar ve büyük san'atkârları hakkiyle takdir etmesini biliriz... Göreceksiniz!

Büyük tenor; «Ah, Senyorita Semaver, sizin beni dinlediğinizi bildiğim için Pazartesi gecesi her zamankinden daha iyi şarkı söyliyeceğim!» diye cevap verdi ve Leylâ Semaver'in küçük, güzel elinin üzerine iğildi. Söylemek istediği daha başka şeyler vardı, ama şimdi bunun sırası olmadığını hissediyordu.

Onun için sadece Leylânın elini öpmekle iktifa etti ve şapkasını giyip dışarı çıktı. Alımlı, fiyakalı bir adamdı. Gerçi vücudunda tenorumsu bir kalınlık varsa da usta bir terzi elinden çıkmış olan pardösüsü bunu gayet iyi gizliyordu. Senyor Podriguez durdu ve başını kaldırıp Malûm Palas'ın üçüncü kat pencerelerine baktı. Leylâ'ya ilânı aşk etmemiş olduğuna şimdi pişmandı. Ansızın Malûm Palas ile yanındaki apartıman arasındaki dar, beton döşeli avlu gözüne çarptı. Büyük tenor:

— Pazartesi gecesi olsa da sesimi işitse, diye sabırsızlanıyormuş! diye mırıldandı, O kadar beklemesine ne hacet! Ona hislerimin sesini hemen yarın

YAZISIZ!..

gece, hem de İspanyol usulüyle duyuracağım!

Ertesi akşam, Malûm Palasın üçüncü katındaki şahâne salonda Leylâ Semaver ile Şemsi Paşanın torunu Yılmaz karşılıklı oturuyorlardı. Bir arsa meselesi için geçen hafta Ankaraya gitmiş olan Yılmaz, Leylânın Avrupadan geldiğini ve vapurda bir İspanyol tenoru ile pek sıkfıkı olduğunu duymuş ve hemen İstanbula dönmüştü. Manuel Podriguez'in Malûm Palas'ı ziyaret ettiğini öğrenmesi de yüreğine su serpmiş sayılamazdı. Yılmaz uzun boylu, kumral, spor kıyafetli, yakışıklıca bir gençti. Hani şu üç lisan bilen, ata ve kotraya binen, iki üç tane otomobili olan ve Leylâ Semaver'i çılgınca seven malûm paşa torunlarından.

Leylâ Semaver onun mütemadiyen tekrarladığı tekliflerine «evet» demiş değildi. Maamafih **kat'î suretta** «hayır» da demediği için aralarında bir şeyler var sayılırdı. Şimdi Yılmaz:

— Doğru söyle, Leylâ, diye ısrar ediyordu, o adamla aranızda bir şey geçti mi?

Leylâ güldü: «Ömürsün, Yılmaz! Bana niçin inanmıyorsun? Emin ol, ona yüz vermedim. Ama Senyor Podriguez gibi bir adamın alâkasını çekebilmek her kız için bir saadettir. Üzerime düşmesi hoşuma gitmedi değil!

— Bırak şu inek gibi adamı sen de! Benim peşimden öyle bir kadın gelse intihar ederim!

— Ama Yılmazcığım, Senyor sahiden cazip bir adam. Sonra ne olsa zamanımızın en büyük tenoru. O kadar şahâne bir sesi var ki! İnsanın âdeta içini titretiyor.

— Haydi canım, senin şu opera sevdanı da bir türlü anlamıyorum. Sen eskiden hiç böyle değildin.

— O zaman daha hayatın asıl ve güzel taraflarını tanımıyordum. Ah, Yılmaz! Senyor Podriguez'in sesini bir işitsen! Hayatın mânasını daha iyi anlarsın her halde! Yarabbi o ne gür, o ne derin, o ne hisli, o ne şahâne...

Daha Leylâ Semaver cümlesini tamamlamağa vakit bulamadan asûde Maçka gecesini bir ses yırttı. Yüksek ve gitgide daha da yükselen, yükseldikçe kuvvetlenen şahâne bir ses! Bir his ve ihtiras dalgası halinde evin dört bir tarafını saran bu ses duvarları, camları delip geçiyor ve üçüncü kattaki şahâne salonu dolduruyordu.

Leylâ Semaver hayretten kavislenmiş ince kaşlarla Yılmaza baktı. Avludan yükselen ses hâlâ dalga dalga içeri doluyor ve dışardan geldiği halde, evdeki bütün diğer sesleri bastırıyordu. Yılmaz:

— Bakalım nedir, diyerek önce ışıkları söndürdü. Sonra ikisi bir pencereye gittiler ve dışarı baktılar.

Loş avluda tuhaf bir kıyafete bürünmüş uzun boylu, tıknaz bir karaltı duruyordu. Boynuna geniş bir kordeleyle bir gitar asmıştı. Hem çalıyor, hem söylüyordu. Sesi ta ruhunun ateş ve his dolu derinlerinden yükselir gibiydi. Senyor Manuel Podriguez bu ılık Maçka gecesinde aşk serenadı okurken, değil zamanımızın, belki de bütün ses tarihinin en büyük tenoruydu. Öyle güzel söylüyordu.

Etrafta pencereler açılmağa başlamıştı. Şemsi Paşanın torunu Yılmaz:

— Kaçığın biri, boğa güreşçisi gibi giyinmiş, boğalar gibi de böğürüyor! diye fikir yürüttü.

Bayan Leylâ Semaver, «Galiba bu da yeni moda bir dilencilik!» diye ilâve etti. «Kırk bin türlüsü çıktı artık! Be mubarek adam, şarkı söyliyeceksin bari sesin güzel olsun! Gece vakti bu bet sesle insanın kulaklarını tırmalıyacak ne var?»

— Bir şey değil babanı uyandıracak! Uşakları çağıralım da kovsunlar münasebetsizi.

Leylâ: «Ama ne münasebetsiz!» diye ona hak verdi. Sonra kıkır kıkır güldü: «Dur Yılmaz, aklıma bir şey geldi!» diyerek dışarıya çıktı.

Avluda Senyor Manuel Podriguez hâlâ şarkı söylüyordu. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışmış olduğu için biraz sonra üçüncü kat pencerelerinin birinde Leylâ Semaverin narin şeklini farketti... İşte, pencereyi açıyordu. Aman Yarabbi, ne saadet! Elinde bir şey mi vardı? Senyor Podriguez böyle bir şeyi ümidetmeğe bile cesaret edememişti. O asil, o vakur kız şimdi kendine bir çiçek atacaktı ve o da bu çiçeği saklıyacak ve pazartesi akşamı sahneden gösterecekti.

Büyük tenorun büyük kalbi heyecan içinde çarpıyordu. Mes'ut bir tebessümle aydınlanan yüzünü pencereye doğru kaldırdı ve yeni bir şarkıya başladı. Leylâ Semaverin eli şimdi dışarıya doğru uzanmıştı.

Bu el kavaya yuvarlak, kırmızı bir şey attı... ve büyük tenorun sesi ansızın kesildi. Leylâ nişan almasını iyi bilirdi.

Malûm Palasın üçüncü katındaki açık pencereden şen bir kadın kahkahası yükselirken Senyor Manuel Podriguez yere İspanyol küfürleri ve... çürük domates parçaları tükürüyordu.

Nihal YİĞİNOBALI

000190

— Küçük hanıma bir reçete yazacağım... Ama, kendilerine tavsiye edeceğim en faydalı ilâç, izdivaçtır...
— Fakat doktor, kızım evlidir...
— Yaaaa... Öyleyse damat beyi getirin, ona bir reçete yazayım!...

000191

HİKÂYE

Şarkıcımı? Allah esirgesin!

Pazarları pek bir yere çıkmam ya, işte o gün icabetti de bizim akrabadan Gülsen'i ziyarete gittim. İşitmiştim, bir zaman meşhur okuyucularımızdan Müfit Kolcuk'la nişanlanmış ve sonra, evlenmelerine kıl kala, ayrılmışlar, diye... Merak ediyordum. Dedikoduya da bayılırım zaten... Hem o Müfit Kolcuk, memleketin üstüne titrediği yegâne ses hârikası... Onu tepmek için insanın hayli kabadayı olması lâzımdı. Şöhretse şöhret, paraysa para... Sanki bizim Gülsen bunlardan müstağni miydi? Ne münasebet. Bir de, malûm şarkıcıların aksine, Müfit yakışıklı adamdı da... Hulâsa, bu iş bana merak olmuştu.

Az gittik, uz gittik, nihayet Nişantaşı'na vardık. Allahtan onlar da bizim gibi sokağa çıkmaz, yani pazarları... Biraz hoşbeşten sonra, sözü döndürüp dolaştırıp mahut meseleye getirdim. Nasıl mı? diye sormayın nafile. Meslek sırrıdır. Yalnız şunu bilin ki, bir gazeteci için karşısındakini istediği yola güt mek, oyuncak kabilinden bir şeydir.

Neyse... Fazla övünmeden sadede gelelim. Gülsen:

— Yaa, dayı, dedi, işte öyle oldu...

— Peki ama, hatırımda kaldığına göre sen bu adama hayrandın.

— Evet, sesine...

— Hattâ âşıktın...

— Evet, sesine...

— Herşeyi fedaya hazırım derdin...

— Evet, sesine...

— O halde?

— Öyle olduğunu inkâr etmiyorum ki. Ben yine o adamın sesine âşıkım, elimden gelen her fedakârlığı yaparım, sesi için. Lâkin, evlenemem...

— Neden evlenemezsin?

— Çünkü bu adam, insan değil, sadece bir ses makinesi, dayıcığım?

— Ne demek o? Anlamadım.

— Bak anlatayım da, gör... Bildiğiniz gibi, biz bununla, hani ne diyordun sen? mütenekkiren nişanlandık. Sonra da, fücceten kaçtık. Gûya herkesten uzak, şairâne, artistik birkaç tatil günü yaşıyacaktık. Atladık vapura, oradan da trene... Doğru Suadiye'ye gittik. İstasyonda trenden indiğimiz zaman:

— Oooh, dedim, çok şükür insanlardan kurtulduk. Başbaşa, tabiat ortasında kaldık sayılır... Ne mesut günler geçireceğiz, değil mi şekerim?

— Hıı, dedi. Yağmur yağmaz, değil mi buraya?

Aylardan teşrinlerdeydik. Lâkin o günler çok güzel ve güneşli geçiyordu. Bunu düşünerek teminat verdim:

— Aaa, hiç merak etme. Yağmaz...

Suadiye'yi bilirsiniz. İstasyondan sonra biraz yürünür. Yolda rastladığımız birkaç kişi, Müfit'i tanımadan geçtiler. Baktım, bizimkinin hemen suratı asıldı. Evlâdım, ihmâle hiç tahammül edemezdi. Daha iki adım atmıştık ki, birkaç kere öksürdü. Sesini kontrol etti. Neticeden memnun kaldı besbelli... Hemen arkasından:

— Aman koşmayın rica ederim, diye yalvardı, terlersem sesim için iyi olmaz...

— Peki, şu sırtınızdaki kalın paltoyu çıkarsanız daha iyi değil mi?

— Bu havada mı? Teşrinlerde olduğumuzu unutuyorsunuz..

Çaresiz ona uydum. Yavaş yavaş yürümeğe başladık.

— Ne yaparsınız şekerim, dedi, insanın bütün serveti gırtlağında olursa, başka türlü davranamaz ki... Bu yürüyüş nekadar sürecek?

— Asfalta kadar...

— Oraya varınca ne yapacağız?

— Duracağız tabii...

— Neden? Nezle olayım diye mi? Düşünsenize sevgilim? Bunca yol yürüyüp vücut kızıştıktan sonra durmak demek, nezleyi davet etmek demektir.

— Peki, öyleyse ne yapayım?

— Bari yardım edin de şu pal toyu üstümden atayım...

Yardım ettim. Paltosunu çıkardı. Fakat palto benim elimde kaldı. Zahmet edip de almadı bile... Alay eder gibi sordu:

— Size bu yük ağır gelmez ya?

— Hayır! dedim. Doğrusu bu saygısızlıkta nekadar ileri gideceğini merak ediyordum. Eşarpını aldı, boynuna doladı. Bacakları üzerinde şöyle bir yaylandı. Daha yüksek tondan sesini ayarladı ve yola koyulduk.

— Bakın, ne güzel ortalık, değil mi? diye sordum. İleride deniz masmavi, ağaçlar hâlâ yemyeşil... Ya Kayışdağ... Ne harikulâde manzarası var... Hele şu, Adalar...

Kuvvetle öksürdü. Sonra:

— Ah, dedi, bir de civarda bir eczahane olaydı, manzara daha bir güzellik kazanacaktı nazarımda benim...

— Neden? Rahatsız mısınız?

— Hayır ama, yakında olurum. Bu havada... Evden çıkarken ihtiyatsızlık etmişim. Boğaz pastillerimi almağı unutmuşum...

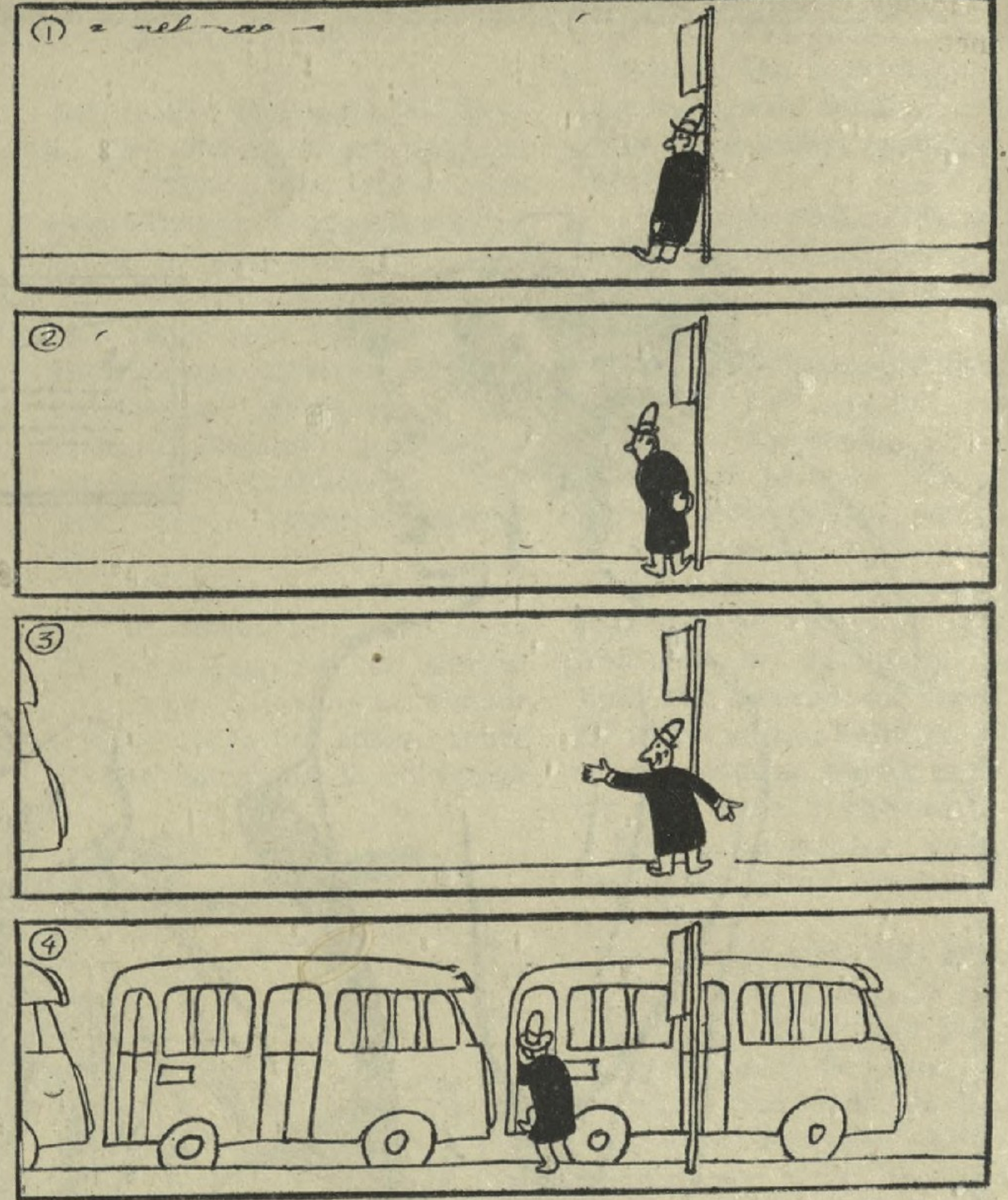
— Ne diyorsunuz? Siz böyle şeyler mi yiyorsunuz sade?

— Hayır, nane şekeri de yerim. Gırtlağıma iyi gelir... Rejim dışında yiyeceğim yegâne memnu meyva, sizsiniz şekerim...

— Ah, çok teşekkür ederim bu teveccühe...

— Maamafih, bugün, bu havada evden çıkmakla hatâ ettiğimi şimdi anlıyorum... Hava okadar serin ki, sesim için bir felâket olabilir...

— Bilâkis, hiç de serin değil. Âdeta ılık... Hele bir derince nefes alın, görürsünüz...

OTOBÜS SERVİSİMİZ!.

— Ulan bacaksız, bizim hanıma lâf atmışsın...
— Yalan be amca... Ben daha mektebe bile başlamadım!...

000192

Adama cesaret gelsin diye de önce ben durup geniş bir nefes aldım:

— Oooohhhh!...

Fakat nafile zahmet etmişim. San'atkâr, nefes alışımı da beğenmedi.

— Aman sevgilim, dedi, nekadar usulsüz nefes alıyorsunuz öyle? Sizin gibi yapsaydım çabucak şeyimi kaybederdim...

— Sesinizi, tabii... diye tamamladım sözünü.

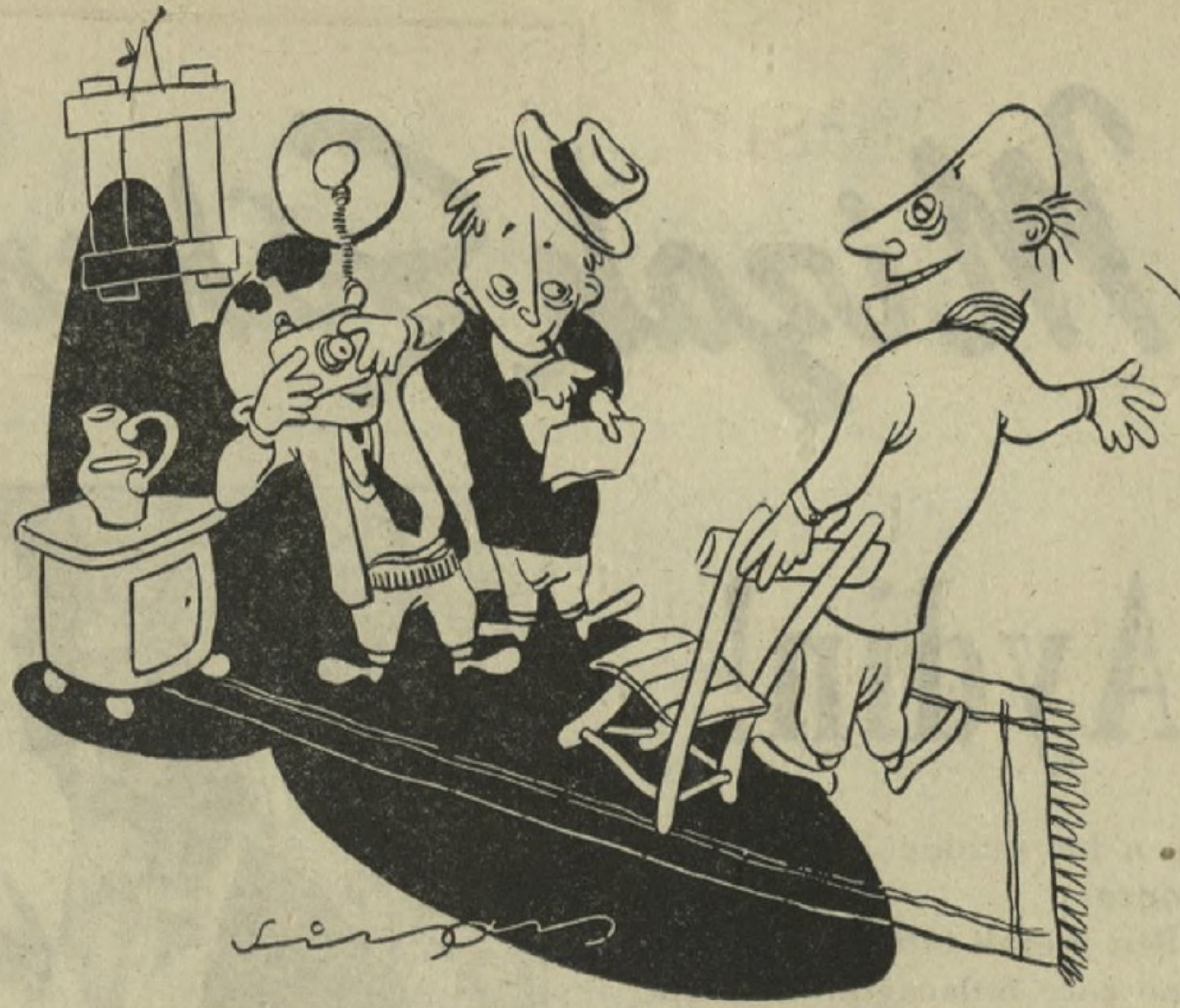
Müfit, bacakları üzerinde dana gibi gerildi, başını havaya dikti, vapur borusundan buhar kaçırırcasına gürültülü bir soluk aldı. Bir, bir daha, bir daha... Usulüne uygun nefes almak böyle olurmuş meğer... Sonra sordu:

— Anladınız, değil mi?

— A... tabii anladım. Ne tarafa gidiyoruz şimdi?

— Müsaade edin de ben size sorayım.

— Deniz kıyısına inelim, ne dersiniz?

— Demek, doğma büyüme İstanbullu olduğunuz halde tifoya tutulmadınız, tramvay kazası geçirmediniz, otomobil altında kalmadınız, futbol maçında dayak yemediniz ha?..

— Evet... Hattâ asıl şaşılacak şey, meskensiz de kalmadım!...

Hasta

Bir gün, Bakırköy hastahanesi Başhekimi Fahri Celâl'in muayenehanesine, halinde hiç bir anormallik olmayan bir adam gelmişti. Doktor, onu muayene ettikten sonra:

— Sıhhatiniz gayet iyidir, dedi. Aklınız da yerinizde maşallah.

Adam, dudak büktü:

— Öyle... Çok şükür iyiyim... Fakat gel de bunu bizim aileye anlat... Bana deli diyorlar!

— Neden?

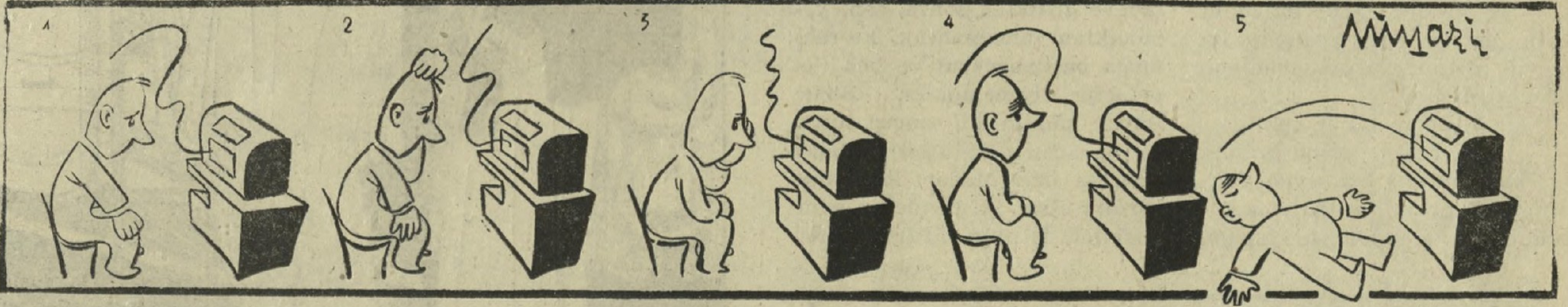
— Pastırmayı sevdiğim için...

Fahri Celâl, hayrette kaldı:

— Peki, bundan ne çıkar? Pastırmayı herkes sever... Ben bile pastırmaya bayılırım.

Adamın gözleri parladı:

— Öyle mi?.. O halde Allah aşkına bize buyurun.. Evde gardrobumda, yazı masamın gözönde, hattâ banyo dairemde öyle nefis, öyle ağzınıza lâyık pastırmalarım var ki!...

1 — Ehli aşkın neşvegâhı kûşe-i meyhanedir...

2 — Bir tek daha veeer...

3 — Herkes gitti yalnız kaldım meyhânedee...

4 — Sen yine doldur fincaaanı...

5 — Sayın dinleyiciler!. Şimdi Yeşilay cemiyeti adına bir konuşma!..

— İmkânı yok tabii. Rutubet fazladır...

— Sadibey korusuna gitsek?

— Ne? Koruluğa mı? Ağaçların tekmil toz zerreleri boğazıma kaçsın diye mi? Hem, koruda ne yapacağız yani?

— Hiiç.. ayı avına çıkarız...

— Ne diyorsunuz? Buralarda öyle şey bulunuyor mu?

— Suadiye'de pek yoktur ama, arasıra düşüyor...

Gözleri hayretle büyüdü.

— Maamafih, bülbüller de vardır. Hem sonbaharda çok güzel öterler...

— Bırakın Allahınızı severseniz şu mânasız hayvanı. Gerçi bazı güzel notlar çıkarır ama, ne tempo vardır ötüşünde ne melodi...

— Öyleyse Taşlıtarla'dan geçip kırlarda yürüyelim...

— Islak otlar üstünde ha... Siz çıldırmışsınız sevgilim!

Anlıyorsun ya dayı? İşte o zaman nevrim döndü.

— Seni sünepe, miskin, uyuz, defol öyleyse evine...

diye, adama bir yol verişim vardı, görseydiniz katılırdınız gülmekten. Şimdi söyleyin, rica ederim: Böyle bir insanla nasıl evlenirdim?... *Hikâyeci*

— Baba, bak, bugün gazetede cinayet yok!...

Faydalı konferans

Ord. Prof. Fahrettin Kerim vali olmadan evveldi. Bir gün Yeşilay cemiyetinin tertip ettiği konferanslardan birini Halkevinde veriyordu.

Mevzu, malûm... İçkinin zararları... Profesör mutat belâğat ve talâkatiyle sarhoşun âkıbetinden ve sefaletinden bahsettikten sonra sözü meyhanecilere getirdi:

«— Meyhaneciye bakınız, dedi, kısa bir zamanda kurbanlarının kaniyle ve çılgın müşterilerinin hesabına zengin olmaktadır.

Dinleyicilerden birinin yüzünde memnuniyet izleri göründü. Kalkıp gitmiye davrandı. Bunu zeki bakışlariyle sezen Yeşilaycı Profesör:

— İşte, dedi, muhterem bir dinleyicimiz gidiyor... Konferansımın kendisine tesir ettiğine eminim... Muhakkak, evindeki büfede sıralanan içki şişelerini birer birer atacaktır... değil mi?.

Dinleyici kahkahayla karışık, bir cevap verdi:

— Evet üstad, hakkınız var, konferansınız, çok tesir etti... Siz den aldığım ilham ile gidiyorum. Ama, içki şişelerini sokağa atmaya değil, hemen bir meyhane açmaya!...

000193

Eski Mizah Şâheserleri

Eski günlerin hikâyesi :

Yozunuz Aydin!

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde gümrük kolcularından Ahmet isminde biri, komşularından simsar Sepetaçinin karısı Rebekaya fena ahlde abayı yakmış ve kadının etrafında aylarca pervane gibi dolaştığı halde bir türlü emeline nail olamamıştı. Bir gün Ahmedin dostlarından palabıyık Hasan isminde biri, kendisine sordu:

— A birader, nedir bu senin halin, gece gündüz yemeyip, içmeyip, uyumayıp mütemadiyen düşünüyorsun?

Ahmet, derin bir iç çekti:

— Ah, azizim, sorma halimi, başımda müthiş bir sevda var!. Simsar Sepetaçinin karısına tutuldum, fena halde yanıyorum.

Hasan bir müddet düşündükten sonra:

— Sen merak etme, dedi, ben derdine çare bulacağım. Sen bu çarşamba günü hazır ol, Kâhtaneye gideceğiz!. Fakat o gün sen kadın kıyafetine gireceksin ve yalandan benim haremim olacaksın...

— Ey, sonra?

— Sonrası kolay: O gün, Kâhtaneye gittikten sonra, sen, yalancıktan sancılanacak, kıvranmağa başlıyacaksın ve ben Sepetaçiye diyeceğim ki: «Bizim Bayan hâmile idi, sancısı tuttu, şimdi, doğuracak. Eğer zahmet olmazsa sizin Madam kendisine yardım etsin, şu hendeğin içine gitsinler, iş olup bitsin!.» Elbet Sepetaçi buna razı olacak, karısını seninle beraber gönderecek, o zaman artık istediğin biçimde ilânı aşk edersin!...

★

Hasan ile Ahmet bunu kararlaştırdıktan bir hafta sonra Sepetaçi ve karısile beraber çarşamba günü dedikleri gibi Kâhtaneye gidip bir tenha yere oturdular ve tam muhabbete başlıyacakları esnada kadın kıyafetindeki Ahmedin sancısı tuttu, kıvranmağa başladı.

Hasan yalvardı:

— Aman Sepetaçi, bizim Bayan hâmile idi, sancısı tuttu, eğer müsaade ederseniz sizin madam kendisine yardım etsin!..

Sepetaçi, başüstüne, dedi ve karısına emretti:

— Yit beraber, hanuma yardım et!.

Hemen Rebeka, Ahmedin koluna girdi ve onu: «Merak etme, bir şey diyil, şimdi ulur biter!» diye teselli ederek bir hayli yürüdükten sonra bir hendeğin içine girdiler. Beride erkekler helecan ve endişe içinde beklerlerken Rebeka birden bağırdı:

— Sepetaçi!... Erkek!... Erkek!...

Yahudi, bunu doğan çocuğun erkek olduğu mânasına anlıyarak karşısındaki Hasana bir temennah çaktı:

— Tebrik ederiz, yözünüz aydin!... Erkekmiş!...

Karga

DÜĞÜN GECESİ :
Bacı — Aman kuçuk hanımısı yüzümü kara çıkartma...

Ev sahibi bayan — Çok sarhoş uldun Salamon... Daha ne kadar içeceksin...

Ev sahibi bay — Bütün bu yiyip içenlerin bezin misafirlerimiz ulduklarini unutunciya kadar!...

Eğer

Tunç Yalman, tercüme ettiği bir piyesin oynandığı ilk gece için, sevmediği bir tiyatro tenkidcisine davetiye göndermek zorunda kalmıştı. Mektubunu şöyle bitirdi: «Takdim ettiğim iki kişilik biletin biri, şayet varsa dostunuz içindir.»

Tenkidci şu cevabı yolladı: «Özür dilerim, ilk gece maalesef gelemiyeceğim. İnşallah ikinci gece gelmek istiyorum. Şayet eseriniz ikinci gece oynanırsa..»

000194

Dünya Mizahından Örnekler

Polis — Yok, bu herif dilenci olmıyacak... Yatağının arasından birkaç bin lira olsun çıkmadı!..

— İtalyan karikatürü —

Erkekleri mest eden yeni esanslar

Yazan: Peter Browne

Mecmuaların, bilhassa kadın mecmualarının reklâm sayfalarına göre, şu veya bu esansın bir kaç damlasını kulaklarınızın arkasına hafifçe sürdüğünüz takdirde, bütün erkekleri sürü sürü peşinizden koşturmanız işten bile değilmiş, güzelim. Esansların erkek hisleri üzerindeki tesirini tamamen inkâr edecek değilim. Fakat bu meselede biraz fazla ileri gidildiği fikrindeyim. Üç beş erkek kadınların kulakları arkasından yayılan kokulara mestoluyor diye, bütün erkekleri aynı sınıfa dahil etmek doğrusu haksızlıktır!

Bana sorarsanız kadınların kullandıkları esanslar, erkeklerden ziyade kadınların hoşuna gitsin diye yapılmış şeyler. Halbuki gaye erkeği cezbetmek olduğuna göre, niçin esansları sırf erkek zevkine göre yapmamalı?

Meselâ bütün vaktini, NuhuNebiden kalma otomobilinin altına yatarak arabanın ötesini berisini tamir etmekle geçiren erkek tipini de alalım.

Bu adama, ilk gece, veya sev beni parfömünü sürünmüş olarak yaklaştığınız takdirde, hiç bir netice elde edemezsiniz. Ama hele kulaklarınızın arkasına bir kaç damla en iyi cinsinden benzin sürün de bakın! Kendisince dünyanın en attlı kokusu olan rayihayı daha yakından teneffüs edebilmek için erkeğiniz nasıl harekete geçer! Sizi 1929 modeli Alvis marka bir otomobil kadar cazibedar bulacağı şüphesiz!

Bir doktoru veya tıp talebesini elde etmek için en iyi tuzaklardan biri de bir kaç damla kloroform sürmektir. Maamafih bunu kulağınızın arkasına sürmemenizi tavsiye ederim. Ne olur, ne olmaz; Belki bir rüzgâr eser, kokuyu içinize çekiverirsiniz. Kloroformu dizkapaklarınızın arkasına sürmeyi deneyin. Hele rüzgârlı havalarda, etekleriniz dalgalandığı zaman çok iyi neticeler alırsınız. Bununla beraber kloroformu ihtiyatla kullanınız. İkinizin de vakitsiz zamanda kendinizden geçivermemeniz bakımından, daima şayanı tavsiyedir.

Mütehassıs burunlarını okşıyan bu esasnslar, hemen hemen her meslek adamının zevkine hitap edecek şekilde, geniş ölçüde imâl edilebilir. Meselâ gazeteciler için mürekkep ruhu. Bankerler için, elden ele çok gezmiş kâğıt paraların o tatlı kokusu... Aktörler için makyaj hulâsası. Denizciler için taktir edilmiş ozon kokusu gibi...

Maamafih aynı gün içinde bir kaç ayrı erkekle buluşacağınız gün pek ihtiyatlı davranmanız icap eder, güzelim. Bilhassa meslek kadınları iyice dikkatli olmalıdırlar. Bankadaki patronunu elde etmek için sabahleyin Banker Rüyası sürünmüş olan hanım kız, öğleyin bir denizci ile yemek yiyecekse ne yapması lâzımdır? Banka Rüyasının üstüne Deniz Sisi'ni sürmek de bir işe yaramaz. İyisi mi aynı günde birden fazla erkek üzerinde tesir icra etmek istiyorsanız, esans sevdasından vazgeçip tabii cazibenize güveneceksiniz!

Sonra bir lâf vardır, hani... erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer derler. Onun için erkeğin en sevdiği yemeği öğrenip onun esansını hazırlamak da fena olmaz. Mehtapta dolaşırken onun size yaklaştığını farzedin... Kulaklarınızın ardından hafifçe gece havasına yayılan kızarmış piliç kokusunun ne kadar mes'ut bir netice doğuracağını tahayyül edebiliyor musunuz, güzelim?

Av!

Saat, gece yarısının geldiğini gösteriyordu.

Karanlık, siyah bir çarşaf gibi Londrayı kaplamıştı. Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağıyordu...

Scotland Yard'ın ajanlarından olan George evinde, şöminenin önünde oturmuş, ısınıyordu. Birdenbire telefon çaldı. Koştu. Şefi onu mühim bir iş için çağırıyordu.

Derhal giyinerek, daireye koştu. İçeriye girer girmez, şefi hemen emirlerini verdi:

— Dinle George, sana çok mühim ve yorucu bir vazife veriyorum. Şu meşhur zengin Vesting bir saat evvel hayata gözlerini yumdu. Bunun bir tek vârisi vardır. O da genç ve güzel bir kız olan torunu Mary. Onun nerede ikamet ettiğini öğrenmek ve dedesinden kalan, muhteşem villâsına ve sayısız emlâkine sahip olması için buraya çağırtmak istiyoruz.

★

Aradan günler, haftalar geçti. Nihayet bir ay sonra George kan ter içinde, şefinin yazıhanesine girdi. Muzaffer bir kumandan edasiyle haykırdı:

— Şefim... Onu buldum... Onu iki gün evvel buldum...

Şef, hiddetle bağırdı:

— İki gün evvel mi?. Aptal... Neya bana haber vermedin? Söyle.. çabuk söyle... Nerede o şimdi?

— Evimde?.

— Evinde mi?. Aptal, orada işi ne?.

George sükûnetle cevap verdi:

— Dün evlendik de efendim..

Şef, başını yere eğdi. Sonra kızgın ve sinirli bir çehre ile muhatabını süzdü:

— Alçak... Benden evvel davrandın ha!...

Ve, yere öfkeyle tükürerek homurdandı:

— Böyle bir av ele geçirmek için kim bilir kaç yıl daha bekliyeceğim!.

Çeviren:

Selâmi M. YURDATAP

000195

DÜNYA Karikatürleri

— Doktor, derin nefes almasını tavsiye etmiş!...

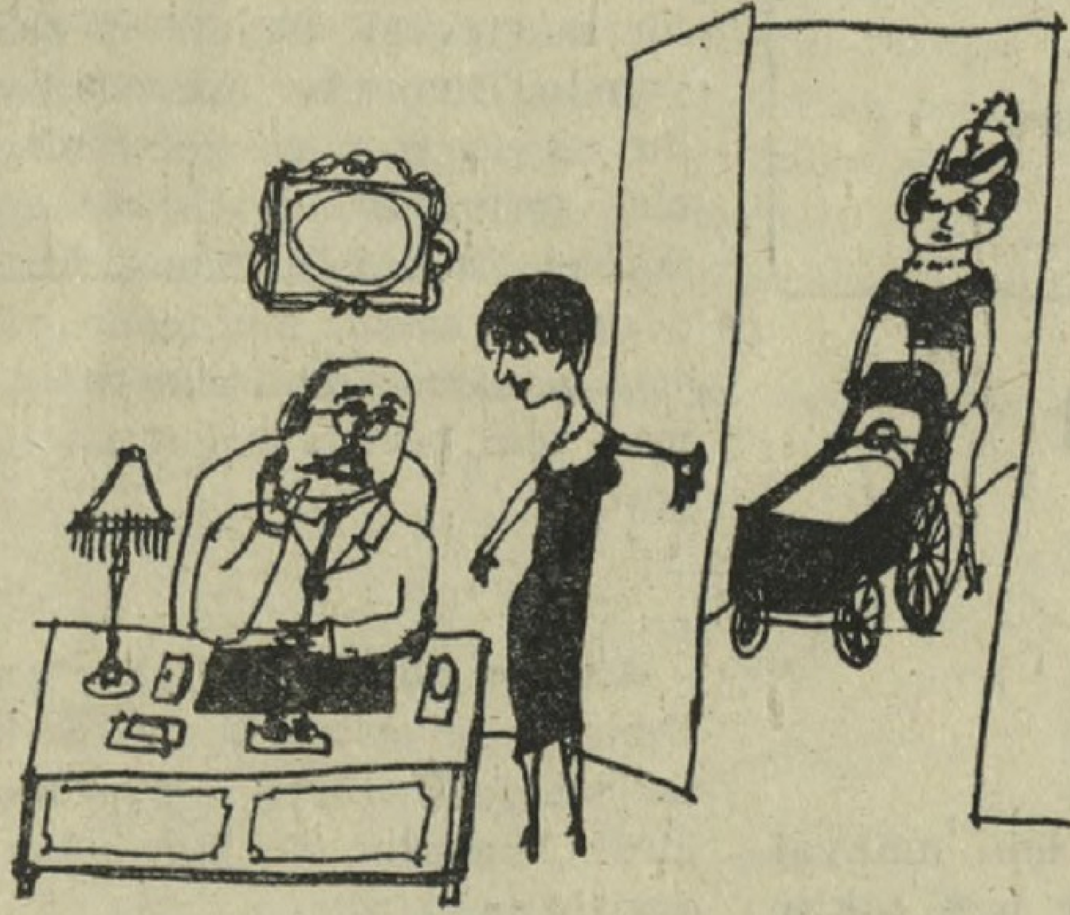
— İci Paris —

TERZİDE :

— Öyle bir ebise istiyorum ki, hem kocam beğensin, hem âşıkım!...

— Le Hérisson —

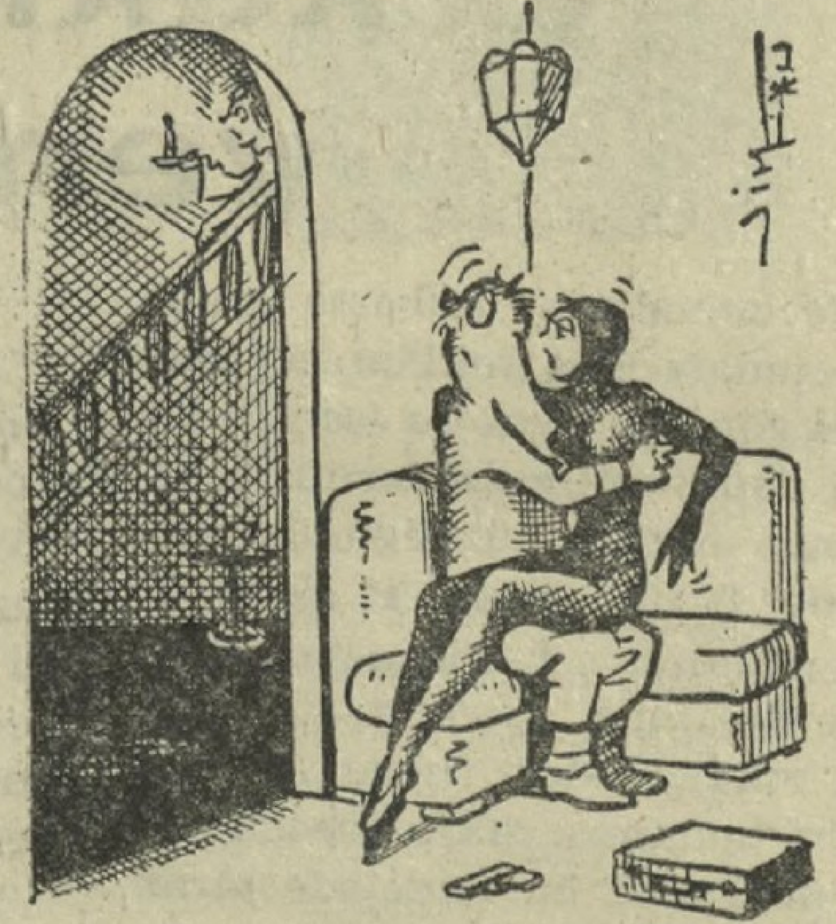
— Bay direktör, benden evvelki daktilonuz geldi!...

— Tempo Milân —

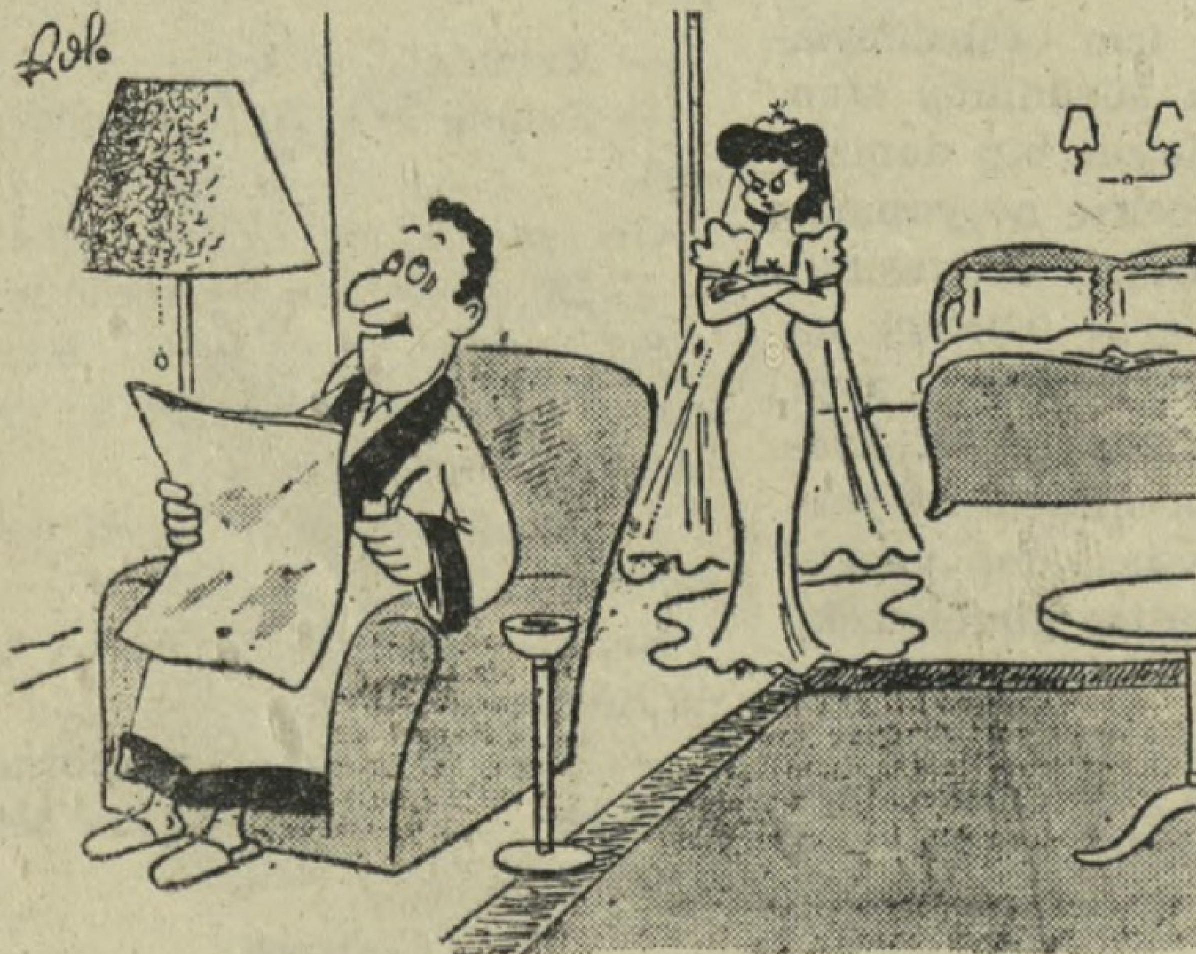
Kız — Ben babamı bilirim, ilk önce hep böyle yapar. Ama, beş altı ziyaretten sonra, göreceksin, ne kadar nazik adamdır!...

— İci Paris —

— Hırsızı yakaladım kocacığım!..

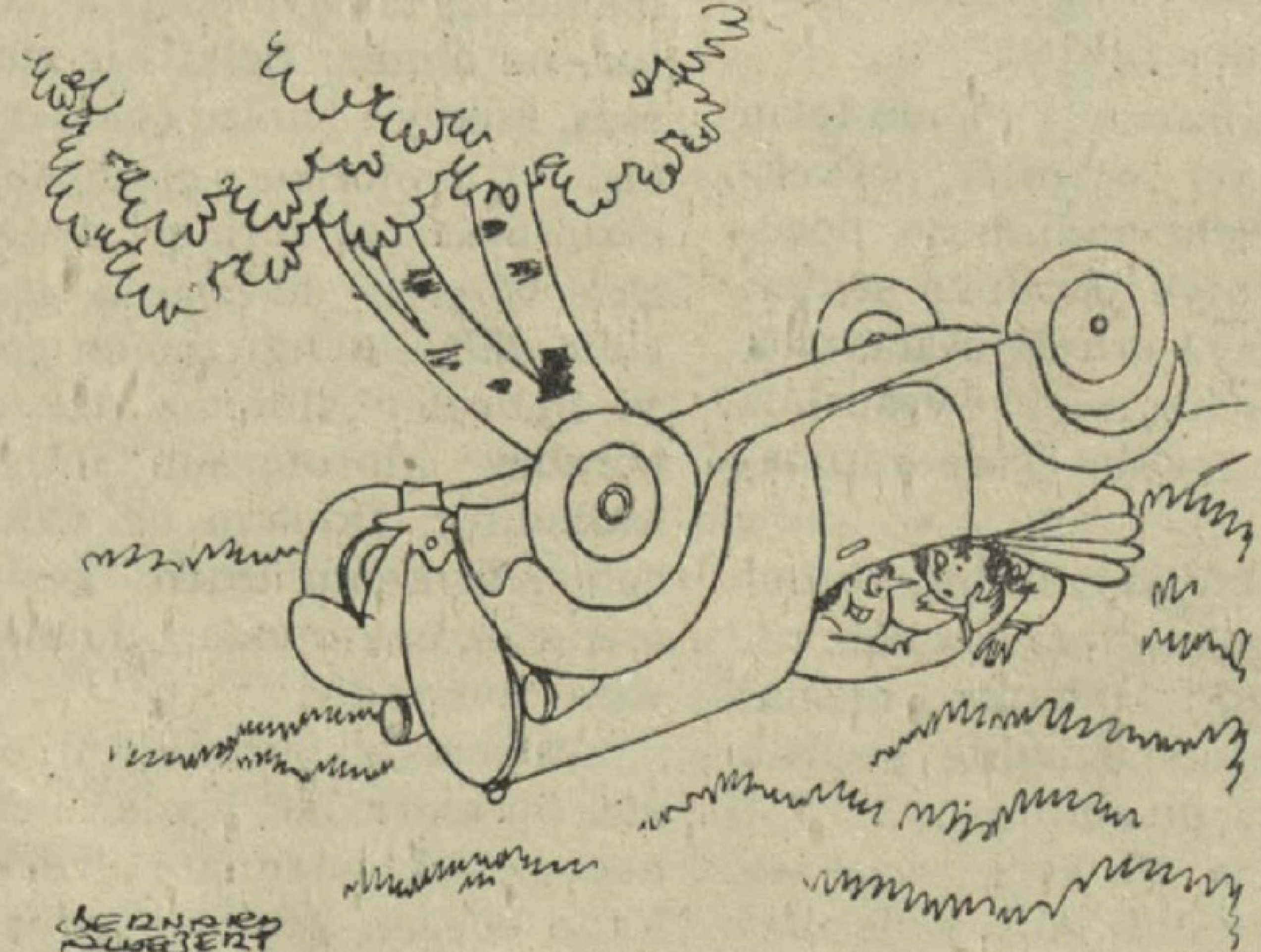
— Le Rire —

DÜĞÜN GECESİ :

— Rahat bir koltuk, sıcak bir oda, yumuşak terlikler, sâkin bir yuva. Oooh, evlilik sahiden güzel şeymiş!...

— Le Hérisson —

KAZADAN SONRA :

— Çok şükür, başbaşa kalacak rahat bir yer bulduk!...

— İci Paris —

000196

Dünya Karikatürleri

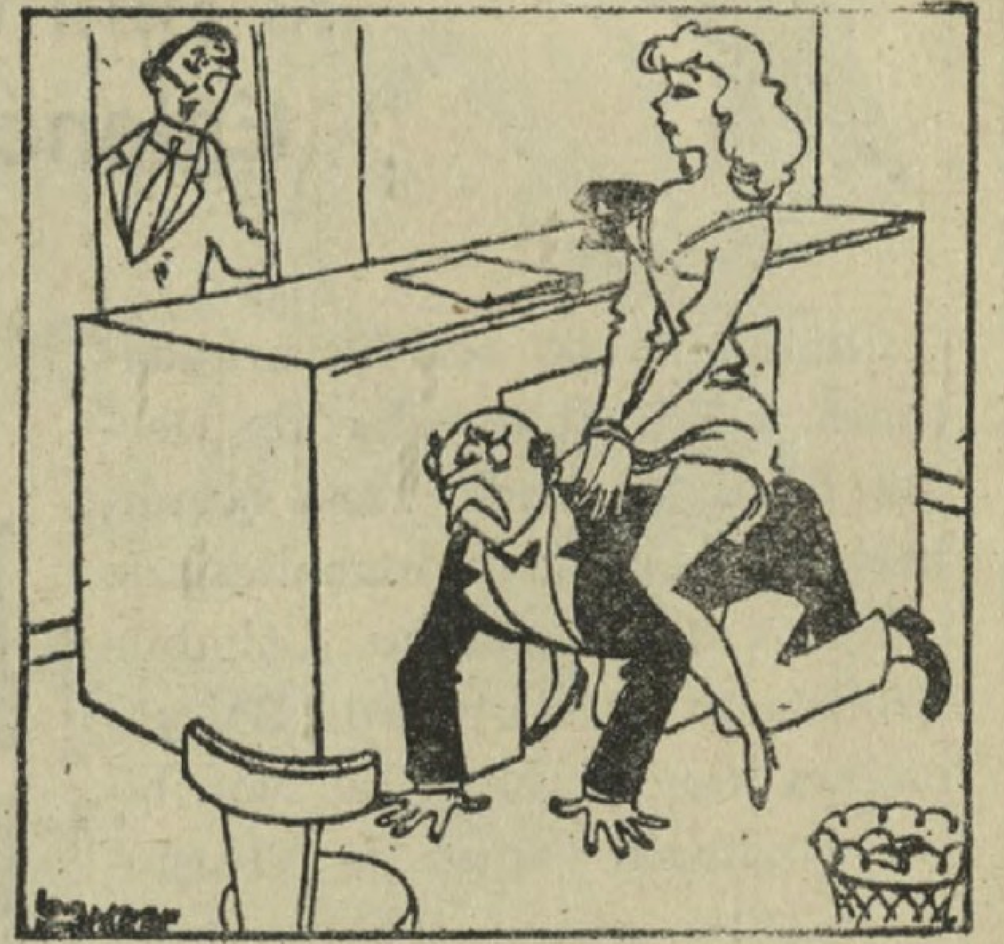
TAŞ DEVRİNDE:
— Öğle yemeği için hangisini emredersin sevgilim?..

— İci Paris —

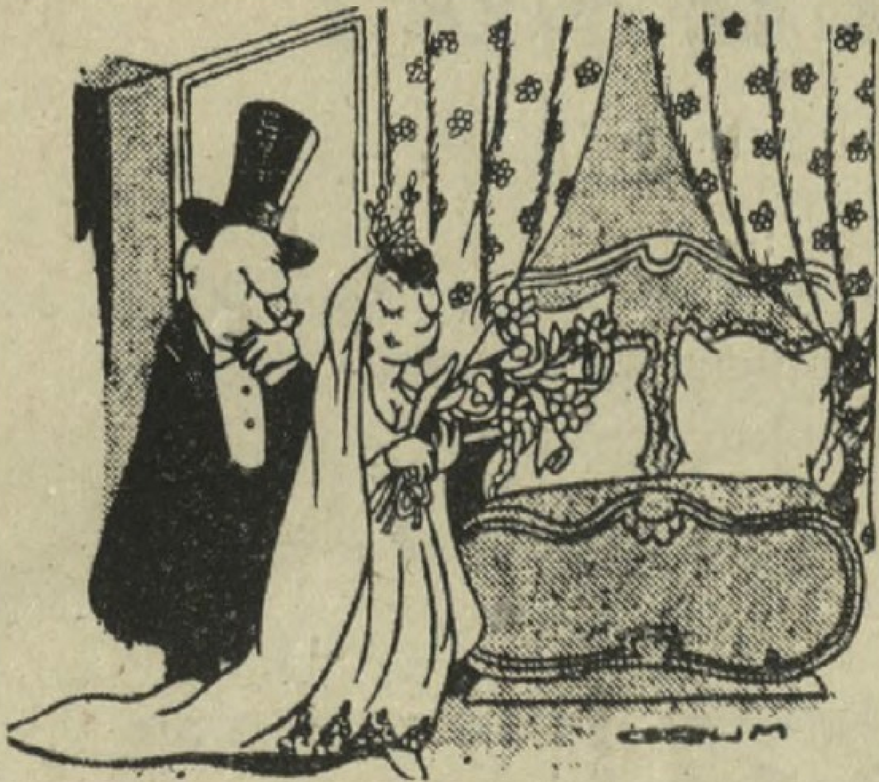
Doktor — Sizin kalbiniz mükemmel çarpıyor... Ama, bakayım benimki nasıl?..

— Le Hérisson —

Kâtip — Pardon, bay direktör yoklar mı?..

— İci Paris —

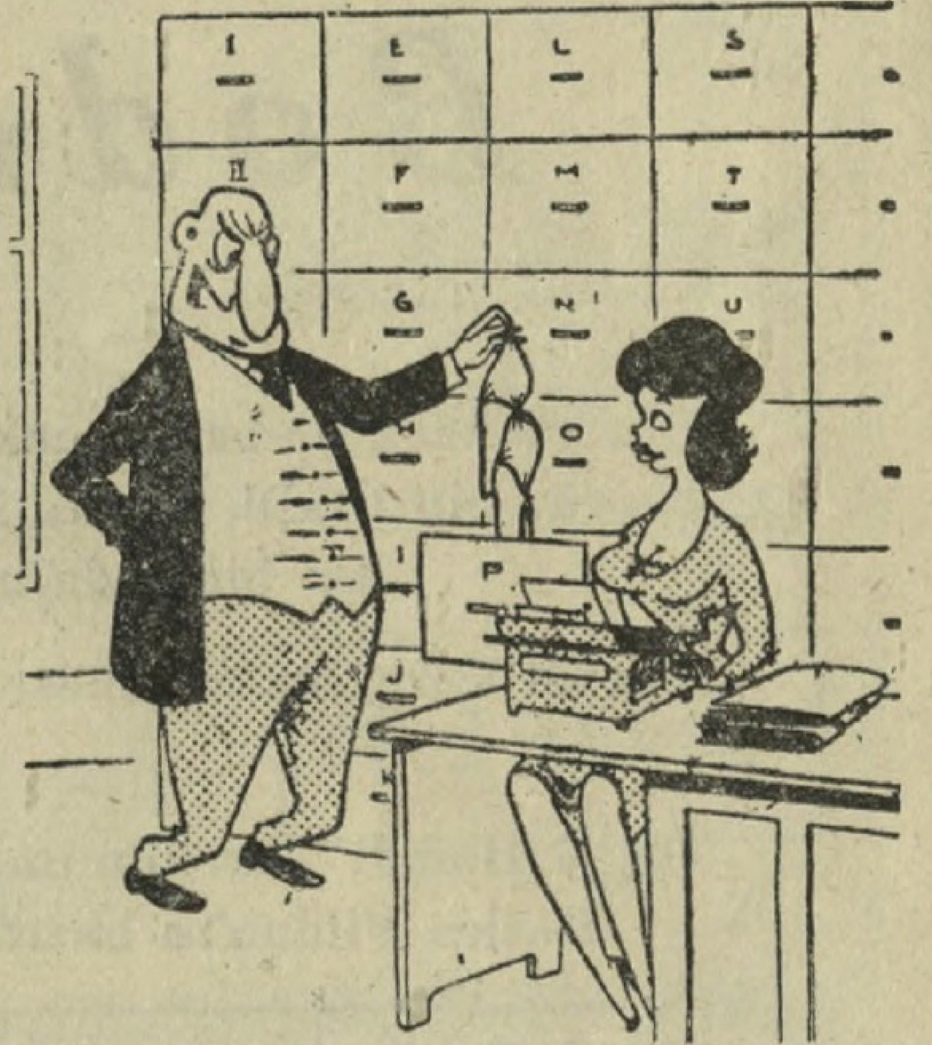
Gelin — Göreceksin sevgilim, annem, babam, kardeşlerim de geldikten sonra, küçük yuvamızda nasıl mes'ut yaşayacağız!...

— İci Paris —

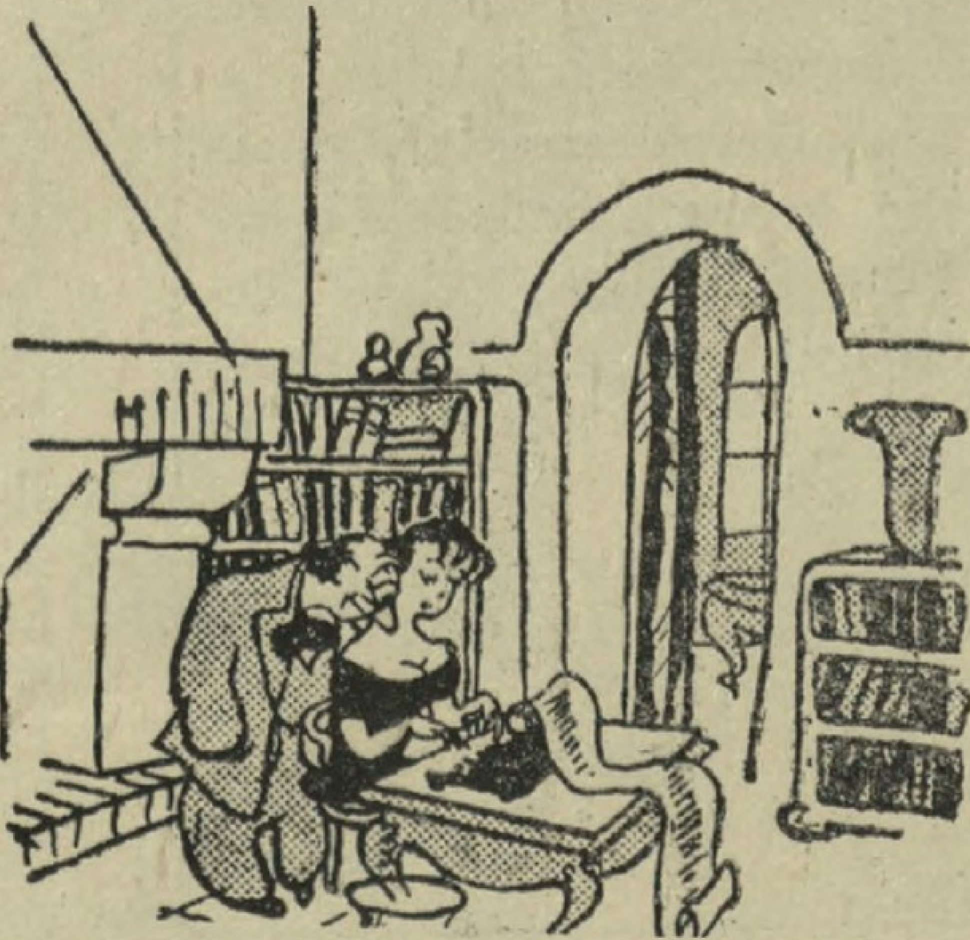
SİNEMADA:
Erkek — İşte geç kalmanın cezası: Bütün kuytu köşeler, direk arkaları tutulmuş!...

— Marc' Aurelio —

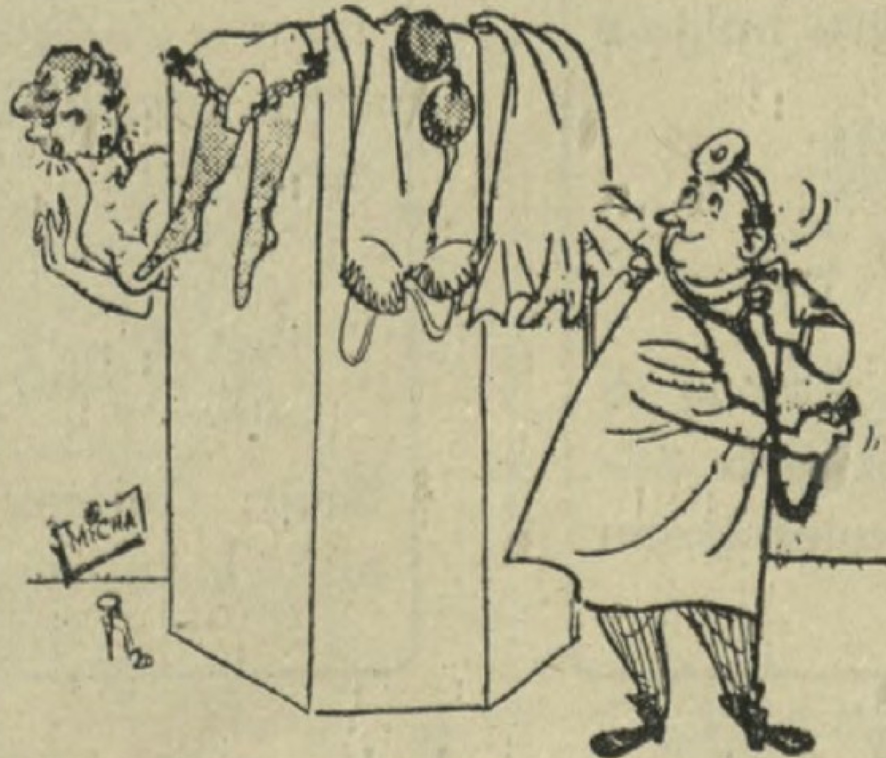

— Biraz dikkat, bir intizam bayan!.. Sutyeninizi her gün bir yerde buluyorum!...

— İci Paris —

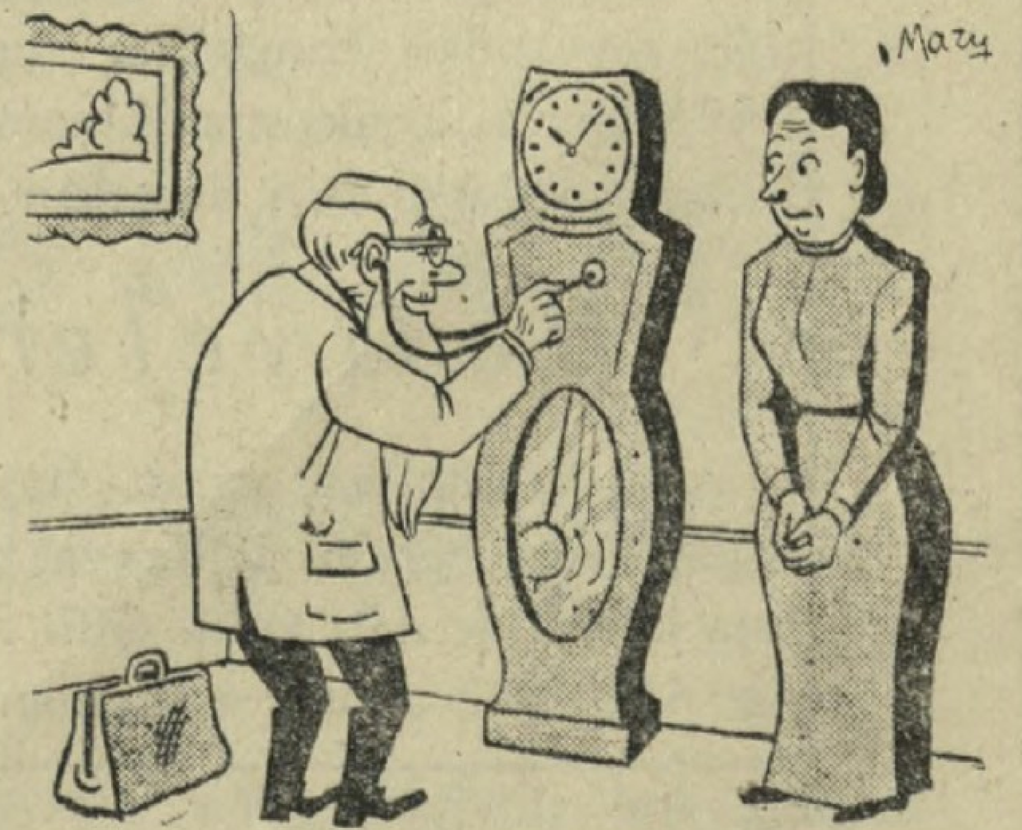

— ... derken, gözümün önünde, sipsivri tepeleri, yumuşak yaylâları, tatlı tümseklerile nefis bir manzara açıldı!...

— Küpelerimi de çıkarayım mı doktor?!..

— Le Hérisson —

Miyop doktor — Maşallah kalbiniz saat gibi işliyor!...

— Le Hérisson —

000197

Gelecek Sayımızda:

İki yeni ve apayrı roman — Ahretten röportaj
Eğlenceli ve zengin hediyeli bir müsabaka

Fatma, on iki senelik arkadaşımdı. Benli Fatma derdik. Derdik değil, derlerdi, Taaa çocukluğundanberi ona mahallesinde takılmış bir isimdi bu. Lâkabile kendisi de iftihar ederdi. Sol yanağına kondurulmuş bu ben, biraz aşağıdaki gamze ile birleşince, o güzel yüzü, tabiatın tesadüflerinden doğma değil de, çapkın bir erkek elinden çıkma denilecek kadar ayrı, aşifte bir güzellikle süslerdi.

Mısırlı Cebbar beyle tanıştığı günler gözümün önüne geliyordu. Prens olduğunu söylüyorlardı, o Cebbar beyin. Yaşlı adamdı. Her yaşlı erkek gibi, kendisinden çok fazla genç Fatmaya deli gibi âşık olmuştu..

. . . .

. . . .

Sonra, Prens Cebbar, Mısırda bir kalp durmasından öldüğü haberini almıştık. Adamcağız, Fatma gibi ateş parçası bir kadına, zaten daha fazla dayanamazdı...

— Gelecek sayımızda başlıyoruz —

Bodrumdan Palasa!

Yazan: Hamdi Varoğlu

Bu, kahkaha ile başlıyacak, kahkaha ile bitecek canlı bir hayat romanıdır. Bir yılbaşı sabahı, gazeteden, beşyüz bin liralık büyük ikramiyenin kendilerine çıktığını gören apartman kapıcısı bir kadınla kocasının bir anda nasıl değiştiklerini bu romanda sürekli kahkahalarla okuyacaksınız.

Hamdi Varoğlu, bu şaheser mizahî romanı, bilhassa Akbaba okuyucuları için, özene bezene ve seve seve hazırladığını kendisi de söylüyor.

Üstad Hamdi Varoğlunun, sizi canlı sahnelerle neş'elendirecek bu eseriyle zarif hikâye ve romancımız Hatice Vildan'ın hazırladığı (Benli Fatma) romanı, kış geceleri en zevkli eğlenceniz olacaktır.

Hediyeli Müsabakamız

Gelecek sayımızda bir de hediyeli müsabaka açıyoruz. Bu müsabakanın adı: «Mizaha kabiliyetiniz var mı?» dır.

Altı hafta, sıra ile birer karikatür neşredeceğiz. Sonra, altı tane de mevzu yazacağız. Siz, bu altı mevzudan hangisinin hangi karikatüre ait olduğunu bulacaksınız. Altısını da doğru bulanın mizaha istidadı tam demektir.

Hediyelerimiz:

Bir kostümlük, yahut tayyörlük kumaş ★ İpek kadın çorabı ★ Kravat ★ Mürekkepli dolma kalem ★ Altı aylık ciltli Akbrba koleksiyonu ★ Altı aylık abone ★ Romanlar...

Ahretten Röportajlar

Memleketimizde mizah muharriri kıtlığı olduğunu gören Akbaba, ispirtizma vasıtasiyle eski mizah üstadlarının ruhlarını davet etmiş ve onlarla dünyamızın bugünkü ahvalini konuşmuştur.

Büyük bir zevk ile okuyacağınıza şüphe etmediğimiz bu güzel seriyi, kıymetli muharrir arkadaşımız Salâhaddin Güngör, zarif ve itinalı kalemiyle hazırlamıştır. Birinci konuşma, Türk mizahının pîri :

Nasreddin Hoca

iledir. Gelecek sayımızda Nasreddin Hocanın nüktelerini dinleyiniz!

Hepsi gelecek sayımızda

000198

Bizim Şairler

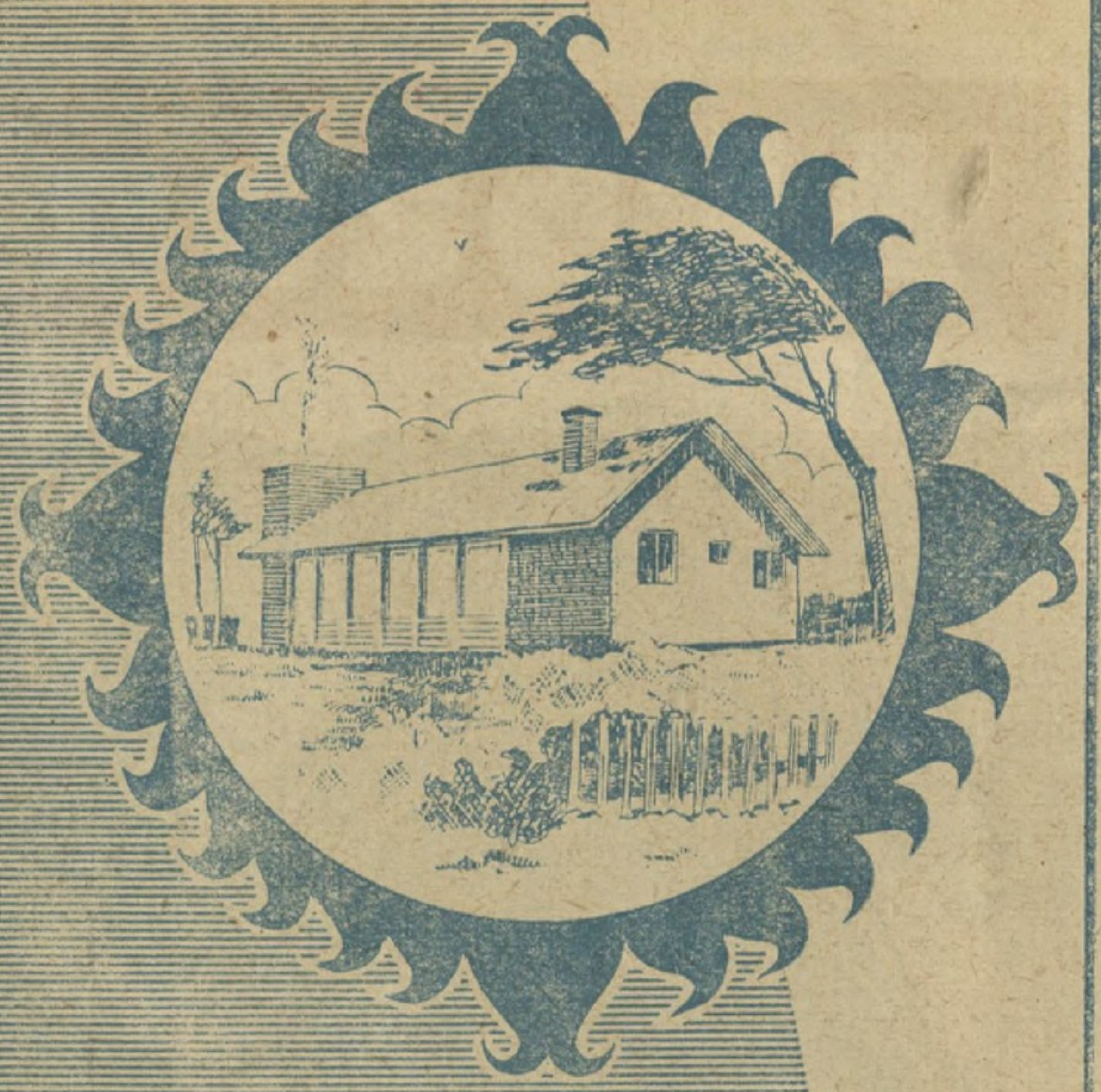
Antolojisi

Neşreden: Feyzi Halıcı

Genç neslin en değerli şairleri, en güzel şiirleriyle bu zarif kitapta...

SÜMERBANK

Erenköy

de

29 ARALIKTA
ÇEKİLİŞ

EN SON İŞTİRAK TARİHİ

10 ARALIK

TÜRK TİCARET BANKASI

Üç Katlı Ev

RoMAN

Gelecek ay çıkıyor.

Siparişlerinizi şimdiden yapınız

AKBABA YAYINEVİ

000199

Akbaba

— Söyle bakayım, kimdir o?.. Bütün gece: «Hayır Ahmet, hayır, hayır!» diye haykırdın!
— Şuna bak... Sanki: «Peki Ahmet, peki, peki!» demişim gibi soruyor...

000200